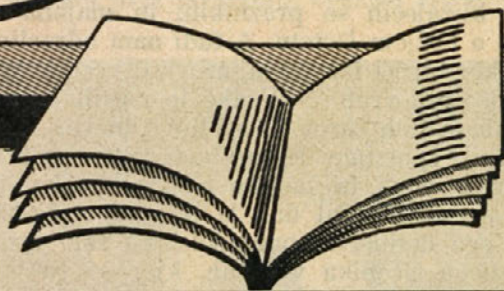

CVETJE

Letnik LIII.
Ljubljana

1936 - I.
Januar

P. KRIZOSTOM:

Srečno novo leto!

*Kaj naj vam povem?
Kaj naj voščim vam?
Veliko govoriti zdaj ne smem,
da me ne slišijo ljudje,
ki tehtajo besede, ne srce.*

*V to svetovno zmedo
želim vam svetega miru.
Imejte v duši raj že tu.*

*V brezverstvo, ki preplavlja svet
želim vam močne vere,
ki Cerkvi sveti bo rodila
sinove slavne, zveste hčere.*

*V to brezupno dolgočasje
upanje želim vam sladko,
ki najbolj kamenito pot
napravilo bo mehko, gladko.*

*V to sovražno vojskovanje
želim ljubezni nežne,
ki zadušila bi oso mržnjo
in valove pomirila bežne.*

*V ta ostudno blatni svet
želim vam lilij belih,
ki dvigajo v nebo
kraljevsko čisti kelih.*

*V to gnusno laž
želim vam žar resnice
in v to krivično noč
za vse preganjane pravice.*

*Bratje! Sestre!
Srečno novo leto!
Vse, kar mislite in govorite,
naj bo plemenito, sveto.*

*V srcu vašem Jezus naj živi
od danes pa do konca dni;
naj vodi vas in vam kraljuje.
Z vami v bojih naj zmaguje!*

Skrivnost božične noči

»Božič je pred vratmi.« Te besede vtisnejo dnevom, ki prihajajo, poseben znak in posebnega duha. Otroci si z blaženim veseljem pripovedujejo v šoli o bližajočih se praznikih, in majhna deteta sanjajo v mirnih, tihih nočeh o božjem Detetu. A tudi nam odraslim se zopet odpre srce, postanemo kakor otroci in se z njimi vred veselimo, ko se spomnimo resnice: »Božič stoji pred vratmi!« Vsako leto prihaja, a vendar je vsako leto nov in poln mladostnih čarov in svetlobe in veselja in sijaja. Koliko verskih misli in lepih spominov se prebudi v tisočerihih človeških dušah, ko zapojejo božični zvonovi in zadone božične pesmi, kakor da bi prihajale iz drugega sveta. Božični dan je bil dan naše prve poezije, najčistejše veselje našega detinstva; prva šola, ko smo v tistem spoštovanju gledali malega božjega Učenika v jaslih, kjer so ga v zvestem varstvu presvete Matere in rednika Jožefa molili ubogi pastirji in mogočni kralji. Stoletja so se iztekla, odkar se je dovršil velik, nedoumljiv dogodek prve božične noči, toda še sveti luč, ki je zažarela na betlehemske poljanah svetu in človeštvu; viharji časa je niso mogli ugasniti. Božič bo ostal luč, ki razsvetljuje temo, do konca dni, pa naj se zgodovina narodov in ljudi še tako izpreminja. In če zakrivajo tu in tam temne sence jasnost njeno in njen blesk, ni betlehemska luč izgubila svoje svetlobe, ampak ljudje niso luči razumeli in doumeli ter ji niso sledili. Saj vlada na svetu pogostokrat tema in so dan izpremenili v noč, ker se ljudje in narodi tolikokrat odpovedo duhu božjega Deteta v siromašnem hlevcu, ker pozabljajo na njegov nauk o ljubezni in miru, o ponižnosti in odpovedi ter pahnejo s prestolal učlovečeno Ljubezen, da postavijo na njeno mesto trdo, okostenelo, mrzlo in hladno samoljubje. Samo tako moremo razumeti silne izbruhe v krvi in smrti, globoke prepade sovraštva in neusmiljenja, in zdi se, da ne morejo tudi najtežje preizkušnje dati svetu spoznanja, kaj služi v mir.

Luč, ki razsvetljuje temo, je naša ponižna vera v velikost božične skrivnosti. Ako božična noč ni več vir našega veselja in studenec našega miru, smo krivi sami. Izgubili smo se v vseh mogočih zunanostih, ne da bi globlje razmišljali jedro skrivnosti polnega praznika. Da je Beseda meso postala, da je Sin Božji postal človek, da bi bil naš brat, da je sprejel nase podobo hlapca, da bi nas odrešil in spravil z božanstvom, v tem obstoji vsa velikost in globokost svete noči. Nikdar se ni velikost božjega usmiljenja in božje ljubezni do nas zablodenih človeških otrok bolj razodela kot v noči, ki je rodila Pričakovanega narodov in Upanje vseh stoletij, ko se je dopolnila nad nami v vsem obsegu in v vsej objubi beseda: »Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak imel večno življenje« (Jan 3, 16). V božični noči se je sklonilo nebo k zemlji in moč je napolnila nemoč, in življenje je prišlo v smrt. Kako nedoumljiva resnica, da je Bog človek postal, eden izmed nas, človek kot mi!

Treba je ponižnosti otroka, da se moremo vživeti s pravim duhom, kakor se je vživel sv. oče Frančišek, v globokost božične misli; oholi ljudje se v Betlehemu nikdar ne bodo čutili domače. Majhno Dete na siromašni slami jim je v pohujšanje in v kamen spotike. Te vrste svet je poskušal brez Boga in brez Kristusa, a končal je s popolnim polomom. Cele gore razdejanja in razvalin se kopičijo tam, kjer je prej valovalo sveže, kipeče življenje.

Če je tudi nam modernim ljudem potrebna sveta božična noč? Čas, ki v njem živimo, je tako zapleten in teman, da danes še ne vemo, kje se bo vse končalo. Mogoče je dandanes bolj kot kdaj prej potrebno, da sveti nad zamotanimi razmerami mila luč božične noči. Saj kličemo tudi mi po rešitelju in odrešeniku človeštva, kot je klical po njem ves stari svet; zakaj tudi sedanji svet potrebuje božične sreče. Dete v jaslih mora

zopet postati »luč v razsvetljenje narodov«. Narodi so in bodo ostali razdvojeni, in vse iskanje miru je odveč, ako narodov ne bo družil božji mir, ki se je v sveti noči na betlehemske planjavah sklonil na zemljo in jo objel. Zakaj tudi dandanes bomo obvladali čas in življenje le tedaj, če nam bo Kristus zopet začetek in konec, če se bomo vrnili nazaj k tistim časom, ko so ljudje živeli preprosto in skromno ter se borili za Bogu vdano, čisto in pravično življenje. Zaradi tega se mora tudi naše geslo glasiti: »Kristus in njegov duh mora zopet prepojiti družino in šolo, državo in občino!« To je kvas, ki bo obnovil vse.

Greh je storil narode nesrečne, in ker živimo le še navidezno krščansko in ne v duhu in po volji betlehemskega Deteta, smo vedno

bolj globoko padli in zato tiči ves svet v hudem. Postavimo si Betlehem zopet za temelj, ki iz njega vse prihaja: veselje in radost srca, vestnost in zvestoba v izvrševanju dolžnosti, usmiljenje in ljubeča skrb za uboge, skromnost in strogost do samega sebe, požrtvovalnost in odpoved. Pa bo skrivnost božične noči tudi za nas vir odrešenja in blaženosti. Zakaj nobeno drugo ime pod nebom ni dano, da bi se mogli v njem zveličati ljudje in narodi kakor Kristus: Kristus včeraj, danes in vekomaj!

GIOVANNI PAPINI — F. T.*

Očetovstvo

V prirodi, kjer sonce sije na dobre in hudobne, kjer poganja in zori žito, da pride kruh na mizo žida in pogana; kjer zvezde svetijo na koč pastirja in na ječe bratomorcev: kjer se debeli in črni grozdje vinske trte za vino na ženitovanjski pojedini in za omamo morilca; kjer ptice neba svobodno pojoč zlahka najdejo svoj živež in kjer ima tudi tatinska lisica svoj brlog in so lilije na polju oblečene razkošneje od kraljev, v tej prirodi je dobil Jezus zemeljsko potrdilo za svojo večno resničnost, da Bog v svojem templju ni gospodar, ki svojim hlapcem tisoč let dolgo oponaša dobroto, ki jim jo je izkazal nekega dne in tudi ne strašen sodnik, ki na pogin obsodi svoje sovražnike, in tudi ne podoba velikega sultana, ki mu smejo streči v njegovi palači le visokorodni odličniki in ki pazi, da njegovi služabniki do pičice natanko izpolnjujejo stroge predpise dvorskih običajev.

Kristus kot Sin je vedel, da je Bog Oče — oče vseh ljudi in ne samo otrok Abrahamovih. Ljubezen ženina je močna, toda mesena in ljubosumna; ljubezen bratovo dostikrat greni zavist; v sinovi ljubezni tli iskra upora; ljubezen prijateljeva je oskrunjena s prevaro in ljubezen gospodarjevo napihuje ohola popustljivost. Samo očetova ljubezen do lastnih otrok je popolna ljubezen, čista in nesebična ljubezen. Oče stori za otroka, kar bi drugače ne storil za nikogar. Otrok je njegovo delo, meso njegovega mesa, kost njegove kosti; je del njega, zrasel ob njem tekom dni; je njegovo nadaljevanje, njegova usovršitev, izpopolnek njegove biti. Starec zopet oživi v mladeniču; preteklost odseva v bodočnosti; on, ki je živel, se umika njemu, ki naj šele živi; oče živi za otroka, se raduje nad otrokom, se v otroku gleda in prerašča. Kadar imenuje to stvar, se čuti njenega roditelja; ta otrok se mu je rodil v trenutku sle, ki ga je doživel v objemu žene, izvoljene med vsemi ženami; rodil se mu je v svetih bolečinah te žene; njemu samemu je pozneje iztisnil dokaj solz in znoja; videl ga je rasti ob svojih nogah, ob svoji strani; v svojih mu je grel drobne, mrzle roke; slišal je njegovo prvo besedo — večni in vselej novi čudež — videl je njegove prve kolebajoče korake na tleh domače hiše; opazoval je po malem, kako se v tem telesu, ki mu je roditelj, v žaru oči poraja, brsti in vzhaja duša — nova človeška duša: edinstvena vrednota, ki ji ni cene — iznenaden je opazil, kako se v ta obrazek polagoma rišejo njegove lastne poteze, hkrati s potezami njegove žene, žene, ki je ž njo zgolj v tem skupnem plodu dosegel združitev brez ločitve teles — dvojica, ki bi rada bila v ljubezni eno samo telo in se to posreči samo v otroku — in nasproti temu novemu bitju, svojemu delu, se čuti stvaritelja, dobrotljivega, mogočnega in srečnega. Zakaj otrok vse pričakuje od očeta

* Prvih sedem poglavij Papinijevega dela »Kristusovo življenje« je v slovenskem prevodu priobčilo »Cvetje« že l. 1933. S to številko se prevod nadaljuje. — Op. ur.

in dokler je majhen, verjame samo v očeta in se čuti varnega samo pri očetu. Oče ve, da mora živeti zanj, zanj trpeti in delati. Oče je Bog na zemlji za otroka in otrok je — malone Bog za očeta.

V ljubezni očetovi niti malo ni dolžnostnega čuta in navade bratove, ni preračunljivosti in tekmovanja prijateljevega, ni v njej nečiste požljivosti ljubimca in ne hlinjene vdanosti hlapca. Ljubezen očetova je prava ljubezen, je edina ljubezen, ki je zares ljubezen, edina, ki jo lahko imenujemo ljubezen; je v svojem bistvu prosta sleherne primesi tujih življev: je sreča v žrtvovanju za srečo drugega.

Dürer: Sv. Trojica

Ta misel o Bogu kot Očetu — to je ena izmed velikih novosti Kristusove blagovesti —, ta globoko tolažilna misel, da je Bog Oče in da nas ljubi, kakor oče ljubi svoje otroke, in ne, kakor kralj ljubi svoje sužnje, in da vsem svojim otrokom deli kruh vse dni, da tudi nje, ki so grešili, radostno sprejme, ko se vrnejo, da glavo prislonijo na njegove prsi; to misel, ki zaključuje dobo stare zaveze in pomeni začetek nove zaveze, je Jezus zopet odkril v svobodni naravi. Kot Sin božji in eno z Očetom je že od nekdaj vedel za to očetovstvo, ki so ga najprosvetljenejši preroki komaj slutili; toda zdaj, ko je postal deležen vseh človeških izkušenj, je videl, kako ono odseva in se malone odraža v vsemiru, in privzel je menda najlepše prispodobne iz sveta narode, da v njih posreduje ljudem prvo svojih veselih blagovesti.

Jezus je, kakor vsi veliki duhovi, ljubil deželo. Grešnik, ki se hoče očistiti, svetnik, ki hoče moliti, pesnik, ki hoče ustvarjati, vsi se zatekajo v gore, v senco grmičevja, k šumečim potokom, na travnike, ki dehtijo v nebo ali na samotne pečine, razbeljene od sonca. Z dežele je Jezus zajemal svojo govorico. Skoro nikoli ne rabi učenih besed, odmišljenih pojmov, brezbarvnih in splošnih izrazov. Njegovi razgovori žarijo v barvah, napolnjeni z vonjavo njiv in vrtov in poživljeni z obrazi domačih živali. V svoji Galileji je videl smokvo, ki se debeli in zori pod velikimi, črnimi listi; videl je suhe vitice vinske trte z zelenimi listi in z vitic viseče belo in črno grozdje v radost trgačem; videl je iz nevidnega semena pognati gorčico z bogatim vejičjem; slišal je ponoči tožno šumenje trstja, ki ga veter maje vzdolž jarkov; videl je v zemljo zagrebat žitna zrna, da na novo zažive v polnem klasju; toliko da se je ogrel zrak, je že videl lepe cvetlice, rdeče, rumene in vijoličaste, sredi komaj zelenega žita; gledal je omejke, porasle s travo, ki je danes vsa bujna in bo jutri usahla za netivo plamenu. Videl je živali, krotke in hudobne: goloba, ki zaljubljen gruli na strehi, malce nečimrn na svoje bleščee grlo; orle, ki se široko razprostirajoč peruti spuščajo na plen; vrabce, ki nalik vladarjem ne morejo strmoglaviti z višine, če ni božja volja; krokarje, ki z močnimi kljuni razsekavajo mrhovino; kokljo, ki ljubeče vabi piščeta pod peruti, kakor hitro se potemni nebo in se čuje grmenje; hinavsko lisico, ki po izvršenem pokolju zgine v temo svojega brloga; pse, ki evilijo pod mizo svojega gospodarja ter hlatajo po odpadlih drobtinah in koščicah. Videl je kačo, ki se plazi med travo, in temnega gada, skrivajočega se med razvalinami grobov.

Rojen med pastirji in odločen za pastirja ljudem, je ovcí posvečal svojo pozornost in ljubezen: ovcí, ki išče izgubljeno jagnje; jagnjetu, ki ne bogljeno tožno bleče za materjo ali sesa malone skrito pod njenim volnenim trebuhom; čredi, ki muli po pustih in prisojnih pašnikih gričev. Enako goreče je ljubil zrnce, ki ga na dlani komaj opaziš, in staro smokvo, ki se v njeni senci skriva cela siromakova koča; ptice neba, ki ne sejejo in ne žanjejo, ter ribe, ki srebrijo mrežne zanke in so namenjene za hrano njegovim vernikom. In kadar se je ob soparnih večerih, ki napovedujejo nevihto, ozrl kvišku, je videl blisk, ki je šinil z vzhoda in presekal temo do zapada.

Toda Jezus ni bral samo v odprti in pestri knjigi prirode. Ve, da je Bog govoril ljudem po angelih, očakih in prerokih. Njegove besede, njegove postave in zmage so zapisane v tej knjigi. Jezus ve za znamenja, ki z njimi še nerojenim mrtvi sporočajo misli in spomine starih časov. Ni bral knjig, ki so v njih njegovi predniki opisali zgodovino svojega naroda; toda pozna jih po črkah in duhu bolje od učenjakov in pismoukov; in sami mu morajo dati pravico, da zamenja vlogo učenca z učiteljevo.

Kdor ima trdna načela v neustrašenem srcu, je gospodar slehernega položaja. Wibbelt.

Odlična duša se ne povzdiguje čez druge, temveč nezavedno dviga druge k sebi. Wibbelt.

Če bi prav pomislili, koliko časa zapravimo, bi nam postalo hudo in tesno pri srcu, zakaj čas ni naš. Wibbelt.

Ozri se doli in boš zadovoljen; ozri se gori in boš ponižen. Wibbelt.

Marjetica — vzorna tretjerednica

(Nadaljevanje iz prejšnjega letnika.)

V.

Preizkušnja v ognju

3. Odgovor božjega Zveličarja.

Marjetici je bila iskala trpljenje, našla ga je; prosila je bila Boga, naj ji ga nakloni; uslišal jo je.

Ta božja ustrežljivost bi se utegnila komu zdeti grozovita, in vendar je milost ter je potrebna za tako veliko čudežno delo, kakršno je, da se izoblikuje svetnik ali svetnica.

Bog dobro ve, da nas more le z bolečino ozdraviti, nas, ki vsi bolehamo na posledicah izvirnega greha. Ker se pa naša lastna roka obotavlja, nastaviti nož na tvor ali gnojno rano, prevzame Bog sam kot dobrotni oče bolečo, toda zdravilno operacijo.¹

Če si je izvolil kakšno dušo, da bi jo vzgojil za ljubezen, ji podeli trpljenje, začetno milost vse svetosti. Poln modrosti odtrga dušo polagoma od vsega, kar jo zadržuje, eno vez za drugo prereže, odtegne jo od vsega ustvarjenega, dokler ni po mnogem trpljenju in po mnogih odpovedih čista, prosta ter odlučena sama od sebe; potem jo sprejme ž njenimi očiščenimi močmi ter jo popelje k popolni lepoti.

Za Marjetico so bila leta, ki so sledila njeni daritvi, dolga veriga bridkosti.

Pogosto je ponovila tole molitev, ki je tako lepa v svoji požrtvovalni ponižnosti: »Moj Bog, daj mi moč, da vse storim, kar terjaš od mene, in potem terjaj od mene vse, kar hočeš.«² In Bog je dal njenemu bremenu pravišno težo ter jo je vodil kvišku po kraljevski poti sv. križa.

Sprva so bile lažje preizkušnje: njeno goreče delovanje v šoli je zadelo na predsodke ali neutemeljene sodbe, razlagali so si je zavistno, to delovanje ji je vprav zavolj njene gorečnosti nakopalo vsakovrstne napade.

Imela je svoje lastno vzgojeslovno postopanje, po vsem svojem bistvu se ni mogla zadovoljiti s srednjim uspehom, zato je iskala in našla zmerom spet kaj novega, toda vselej nagnjena k temu, da je dobro pretiravala. To ravnanje je bilo pristašem starega načina trn v peti. Marjetkini uspehi so vzbudili tekmovalno zavist, čeprav morda nezavestno, in nabralo se je okrog nje vzdušje nespornazuma in celo nenaklonjenosti. »Storite vendar tudi Vi kakor ostale!« so ji rekli. Ona je pa živo odgovorila: »Če druge nič ne store, ali moram potem tudi jaz tako narediti?!«

Neka okoliščina je mnogo prispevala k temu, da se je njen neprijetni položaj poslabšal.

Marjetica je bila sklenila globoko in odkritosrčno prijateljstvo z neko redovnico v zavodu; le-ta je bila plemenita in velikosrčna duša,

¹ Operácija. Ta beseda je izposojenka srednjeveške latinščine »operatio« (beri: »operáció«), drugi sklon: »operatiónis«, samost. ž. sp., beseda se je razširila preko francoščine, franc.: »opération« (beri: »operasjón«), zato se tudi rabi izraz za zdravnika, ki izvršuje operacije, franc. bes.: »opérateur« (beri: »operatör«). Lat. bes. »operatio« pomeni: delo, opravilo, opravek; celoten izraz je: »operatio chirurgica« (beri: hirúrgika, od starogrške bes. heír = roka in glag. érgo = delam, izvršujem), zato se imenuje zdravniška veda te vrste »kirurgija« in zdravnik (operatér) kirúrg, sloven.: ranorezec. — Prip. prev.

² Sv. Avguštin. — Pis. prip.

edina, ki je imela razumevanje zánjo. Obedve sta se podpirali pri delu, med tem ko je vsaka prevzela to, za kar je bila druga, kakor je sodila, manj sposobna. Šola je utegnila s tem le pridobiti.

Toda to je bil povod novi nejevolji. Pričelo se je ugovarjati, zdelo se je nespodobno in pritožile so se pri predstojnici. Le-ta že itak ni bila posebno prijazna učiteljici ž njenimi neprestanimi novotarijami. Dala ji je ukor in jo posvarila ter ji ukazala, naj preneha z vsakim občevanjem s sestro E. To je bilo trdo. Marjetica se je pa vendar molče uklonila ter je preprosto Zveličarju darovala svojo srčno bridkost, po kateri se mu je približala; njen delež je bil, da je ostala osamljena in da je imela le Jezusa.

Njeno življenje v šoli ob zapadni cesti ni bilo lahko. Opoldne je v naglici použila svoje kosilo v šolski sobi, nato je pognila mizo ter pri-nesla jedi otrokom, po obedu je morala pomiti posodo ter osnažiti tla kakor kakšna dekla. O poldveh se je spet pričel poduk. To je bilo preveč za njeno slabotno zdravje. Naša mati se je ponudila, češ da je pripravljena plačati postrežnico, toda ponudba je bila odbita. Marjetica sama je bila srečna, da je bila dekla ubogih.

Toda njena okolica ni prenehala z bojem in njen položaj je postal končno nevzdržen. Prednica jo je poskušala odstraniti. Pač so ji ljudje predočevali ter razlagali: »Gospodična Lekeux je Vaša najboljša učiteljica. Utegnite si častitati, da jo imate, o n a Vam koristi več kakor velika denarna podpora« — zaman, Marjetica ni bila po njenem srcu, na koncu šolskega leta jo je hotela premestiti v Rocour.³ Ker se Marjetka ni hotela ločiti od priletnih staršev, je vložila prošnjo, naj jo odpustijo z zavoda.

* * *

Meseca oktobra 1. 1914. je nastopila mesto pri benediktinkah v Avruajski⁴ ulici.

Nove stiske so jo pričakovale ondi.

Komaj je bila pričela svoje delovanje, je že spet vpeljala marsikaj novega. Dosegla je od svoje prednice dovoljenje, da je vsak prvi petek v mesecu smela s svojimi učenkami peti pri blagoslovu. Priskrbela jim je znak, ki so ga nosile ta dan. To je vzbudilo pozornost.

Tudi izven šolske sobe se je bavila z otroki, podučevala jih je v krščanskem nauku in v drugih predmetih, kakor se ji je koristno zdelo, ter je obhajala male praznike na svoj način. Uspeh njenega truda je bil tako velik, da je nadzornik nekega dne dejal predstojnici: »Vi imate edino vzorno učiteljico v svojem zavodu, namreč gospodično Lekeux.« Marjetica ni o tej hvali nikoli nič zvedela, toda druge so bile slišale ter ji niso mogle odpustiti.

Podučevala je petje v razredu neke koleginja.⁵ Večina učenk se je zdaj odvrnila od neprijazne učiteljice Ks. ter se oklenila Marjetice. Le-ta je bila vsa srečna z novimi ovčicami ter je porabila svoj vpliv v to, da je otrokom kaj dobrega storila; ni slutila, da utegne človek celo v apostolstvu vzbuditi tekmovalno zavist.

Druga jo je sedaj kar sovražila; po vohunsko jo je opazovala, skušala jo je zaplesti v neprijetnosti ter je otroke skrivaj izpraševala o nji. Vse besede Marjetkine in vsako njeno ravnanje ter delo je bilo tako rekoč položeno na zlato tehtnico, krivo razlagano, potvorjeno; tako je skušala ta

³ Franc., beri: Rokúr. Prip. prev.

⁴ Izvirnik: d'Avroy (franc., beri: Avruà.

⁵ Pomeni: tovarišica v službi, beseda je izposojenka iz latinščine: »collega, ae« (beri: kolléga) = tovariš v službi. — Prip. prev.

tovarišica škoditi dobremu glasu svoje koleginje Marjetice. Nekega dne povpraša Marjetica patra N.: »Kaj je prav za prav histerična⁶ oseba?« Pater ji je razložil. Nato je Marjetka smehljuje se priznala: »Rečeno mi je bilo, da sem jaz ena izmed takih.«

Priznati je treba, da je bila v resnici izvrstna tarča za tistega, ki je ni razumel. Naj je imela še toliko lepih lastnosti, njene pomanjkljivosti niso bile nič manj številne, kar je tako pogosto celo pri najboljših ljudeh. »Vsakemu, kateri Boga ljubi,« piše Julijana Norviška,⁷ naloži Bog, da bi ga pripeljal k blaženosti, nekaj, kar v njegovih očeh nikakor ni graje vredno, toda kar daje povod, da svet graja tega človeka, ravna ž njim zaničljivo, da zasmehuje in zapostavlja.«

Marjetica se nikoli ni bila posebno brigala za svoje zunanje nedostatke in napake, vse njeno prizadevanje je bilo obrnjeno na znotranjost. Imela je nastop, ki je v tako rahločutni okolici, kakršna je šola sester benediktink, moral vzbuditi pozornost; pogostoma se je šalila iz »ličink sladkih kakor cukur« in pa iz govornice »malih nunic«, ki je mikala nje-nega dovtipnega duhá. Ni se mogla vdati v navade, katere so, kakor se ji je zdelo, ovirale kaj boljšega; bila je podjetna do drznosti, imela je tisto trmoglavost, kakršna je doma med ardenskimi gorjanci, umikala se je vsakemu siljenju, in v svojem hrepenenju, da bi storila kaj dobrega, je ravnala pogosto po svojem lastnem razsodku ter je predstojnice pre-prosto postavila pred dovršena dejstva.

Toda po trudih njenih tovarišic so bile prednice zmerom o vsem poučene. Marjetka se je morala nato prikazati pred sodnim stolom samostanske predstojnice, da bi prejela svarila ter opomine; pri tem je pa vedno znova ugotovila, da je bila grdo obrekovana. Spoštljivo je poslušala, obljubila poboljšanje ter nikoli ni rekla niti besedice, da bi se opravičila ali pritožila. In vendar je bila po naravi skrajno občutljiva za očitke in obrekovanje. Ali pri teh priložnostih je na svoje srce pritisnila pergamentni listič, na katerem so bile zapisane besede sv. Ludovike Marijake: »Nič nas ne stori bolj podobnih Kristusu kakor preganjanje, katero pretrpimo brez tožbe.«

Nekega dne je bila z velikim trudom pripravila slavnost za mestne učenke. Dobila je bila na pódodo gledališka oblačila in odersko opremo. Sama je šla v mesto ter vse odpeljala z ročnim vozičkom. Nato nastane vik in krik na pomoč pri predstojnici. »Gospodična Lekeux je blazna, iz šole napravlja gledališče, hoče se storiti imenitno na škodo drugih, mestne učenke dobivajo več kakor gojenke« itd. Tisti večer pred slavnostjo prepove predstojnica namerjeno prireditvev — Marjetica je spet ni bila povprašala za dovoljenje. — Zdajci vzame Marjetka v roke svoj voziček ter mirno odpelje oblačila nazaj. Ko jo je pater N. vprašal:

»No, Marjetica, kaj boste pa zdaj storila?«

Tedaj je vedro odgovorila:

»O, poskusim kaj drugega; kdor si nič ne upa in nič ne tvega, nič ne doseže.«

Nato je vzdihnila ter dostavila:

»Kljub temu pa... če bi človek vedel, kako mislijo. Lahko mi verjamete, da je poučevanje v krščanskem nauku edino, kar me drži pri benediktinkah.«

Po Marjetkini smrti so spoznale, da je bila žrtev obrekovanja.

⁶ Histerija je neka živčna bolezen; histerične osebe so nad mero občutljive, včasih do blaznosti. — Prip. prev.

⁷ Razodetje o ljubezni božji, 28. pogl. — Pis. prip.

»Človek sliši splošno toliko dobrega o gospodični Lekeux,« reče predstojnica patru N.

In ko je zvedela, kako z milostjo oblagodarjeno dušo je imela v svoji hiši, ne na bi kaj slutila o tem, je vzkliknila:

»O velika ubožica! Kaj vse je utegnila pri nas pretrpeti!«

* * *

Poleg šole se je Marjetica bavila s pevskim zborom, s Flamci, z ubožci in vojaki. Le-to poslednje skrbstvo ji je imelo pripraviti trpljenje, ki jo je bolj bridko zadelo kakor vse druge neprijetnosti.

Bila je angelske čistosti. V svojem neprestanem prizadevanju in hrepenenju po tem, kar je zgoraj, zmeraj zaposlena z deli usmiljenja, ni utegnila misliti na kaj hudega, niti sumnje ni imela. Ta nedolžnost je podelila njenemu obnašanju neko prirodnost, kakršna je lastna povsem nedolžnim dušam. Brez prisilnega vedenja je vsakomur popolnoma prosto pogledala v obraz. Nikaka nepravda zahrbtna misel se je ni doteknila, ko je stregla vojakom, bila je nasproti njim kakor otrok, vsedla se je k njih postelji, da bi jim pripovedovala zgodbe ter se je kazala prijazna, sočutna in prisrčna nasproti njim.

Čez nekoliko časa so se izpraznile vojaške bolnišnice. Obiskovala je dvojico vojakov še nadalje, med njimi dva, ki sta bila sprejeta v neki sosednji družini. Z neko prijateljico jima je prinašala sladčice, igrala jima je na klavir, skušala ju je razvedriti, govorila jima je o njihovih bratih na bojišču, vse to z zaupnostjo kakor kakšna mlajša sestra.

Eden izmed obeh, ki je zapustil mesto ter imel spet oditi na bojišče, je dejal: »Grem k ‚svojim bratom‘.« In hvaležen za njeno dobroto, ji je pisal nekaj pisem. Žal pa je bil imel nesrečno zamisel, da ji je dal ta pisma dostaviti po neki sosedi.

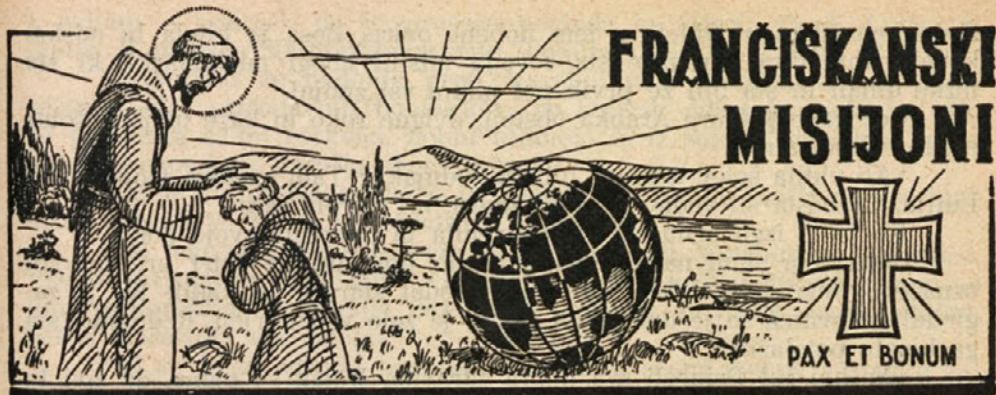
Polagoma so se iz tega izcimile govornice. Ljudje so bili videli, da so bolniške strežnice dvorile vojakom; in res je treba reči, da so bile marsikatero na to naravnost merile. Zdaj so pa tudi Marjetko uvrstili med takšne, nič hudega slutečo nedolžno besedo o »njenem vojaku« so krivo tolmačili, raznesli so jo naokrog in obreklije čenče so cvetele.

Nekega dne je prišlo govoričenje Marjetici na ušesa. Sprva je bila kakor ob tla poteptana, vsa iz sebe. To pot se je čutila zadeto v srce; njo, nevesto Kristusovo, so napadli v tem, kar ji je bilo najdražje. In kaj si bodo mislili starši in pater?! Kaj utegnejo reči v ustanovi za Flamece?! Konec je njenega delovanja... In povrh še dvojba: ali nazadnje ni kriva? Ni vedela, v čem je bila hudobija, katere so jo obdolžili, pa se je vendar vpraševala polna odkritosrčne bridkosti in žalosti: »Ali nisem nápak storila, ko sem tako ravnala?«

Potrta in zbegana je prečula nemirno noč. Tudi v naslednjih dneh je ni zapustila nadležna misel, ki jo je mučila in ki se je bila zajedla v njeno dušo, in zmeraj znova ji je plala rdečica v obraz. Zdelo se ji je, da bere v očeh vseh ljudi očitke in pa zasmeh, ki ji je v nečast. Z njenih ustnic se je vedno znova kakor krik utrgala molitev: »Moj Bog, usmili se me!«

Z nikomer si ni upala o tem govoriti. Tekom celega meseca je zagrizla v sebe svoje osramočenje in svoje dvojbe. Neke nedelje je ni bilo pri prvih sv. mašah. Okoli desete ure jo je našla prijateljica doma, vso objokano. Marjetka si ni bila upala iti v cerkev; ali bi se pač še mogla približati sveti obhajilni mizi, ne da bi jo oblila rdečica sramu?! Ihtela je in ni več vedela, kaj naj stori.

(Dalje prih.)

P. KRIZOSTOM:

Tripolitski ubožci

Po truda polnem delu v zavetišču, sta si hoteli dve izmed sester frančiškank malce odpočiti pod dehtečimi palmami. Sedli sta v nizke naslanjače in pričeli z ročnim delom: umetelnim prtom za kapelo.

Kot bi vznikla iz zemlje, stoji pred njima žena, mlada in gibčna, in se sestrama globoko prikloni.

»Kaj želiš?« vpraša ena izmed misijonark.

»Moja sestra ima triletnega dečka, ki je smrtno nevarno bolan. Vse vasi vedo, da sta vidve znameniti zdravnici. Dajta mi, prosim, zdravil za ubogega otroka.«

»Otroka je treba pregledati. Kako naj ti damo zdravil, če ne vemo, kakšno bolezen ima? Vročine se prav nič ne bojiva. Pokaži nama pot!«

»Pojdita z menoj! Spremiti vaju hočem«, vzklikne mlada žena, ki bi se pač rada v tej strahotno opoldanski vročini zleknila v hladno senco. A ko je videla prekrasen zgled redovnic, se je tudi sama premagala.

»Zelo lepo«, pravi starejša sestra. »Tako bomo dospeli do cilja mnogo prej. Stopaj pred nama; lahko tudi hitiš. Midve ti bova sledili.«

Poti ali steze sploh ni bilo. Hitele smo po pesku, se vdirale vanj večasih prav do kolen. Poleg tega je solnce pripekalo z neznansko silo.

Šotor sredi palm

Žena-domačinka ni videla v tem nobene ovire. Bosa je hitela in odska-kovala kot iskra. Drugače sta seveda mislili ubogi misijonarki, ki sta težko dihali in sta bili že prvih pet minut vsi znojni.

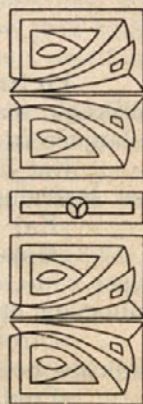
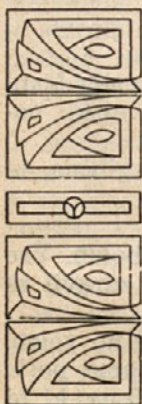
Čez kake pol ure Arabka obstoji, dvigne roko in kaže majhen šotor sredi vitkih palm:

»Ali vidita šotor tamle v bližini vodnjaka? Tam prebiva moja sestra Lutfia. Če bosta šli vedno v ravni smeri, ne moreta zaiti.«

Ko je to izgovorila, se je zaokrenila in odbrzela svojo pot.

Sestri sta sami nadaljevali naporno hojo in čez četrt ure dosegli označeno jima oazo. Pred šotorom je sedel starček in kadil. Ko je zagledal redovnici, se je dvignil in postal je zelo vznemirjen. Redovnici sta ga kmalu potolažili.

»Ne boj se! Prinesli sva dobra zdravila. Dejali so nama, da živi tu neka Lutfia, ki ima bolnega otroka. Ali ni tako?«

Marabuttine svečenice

Starček se je blaženo nasmehnil:

»Ah, vidve sta torej tisti beli sestri, o katerih so pripovedovali be-duini toliko lepega.« In prožil jima je roko v pozdrav. »Precej vama po-kažem otroka. Toda Lutfie ni doma. Šla je prosit véliko Marabutto za zdravje.«

Sestri stopita v šotor temen in hladen.

Čisto na dnu zagledata otroka, privezanega na slamnato postelj. Si-romaček je stokal in se zvijal, hoteč se rešiti neznosnih vezi.

»Očka, zakaj ste vendar otroka zvezali?«

»V glavi mu ni povsem dobro«, odvrne starček. Če ga ne zvezemo, uide. Ni še dolgo, ko nam je ušel, in našli smo ga popolnoma izčrpanega na morski obali.«

Sestri sta se sklonili nad bolnega dečka in takoj spoznali, da ga zdravniška modrost ne more rešiti. Vlili sta mu v usta nekaj kapljic dehteče tekočine. Deček se je pomiril; za nekaj minut mu je odleglo. Redovnici sta mu podelili zakrament sv. krsta brez vsakih ovir, krog vratu sta mu obesili svetinjico Matere božje. Obe sta bili istega mnenja: živel bo le še dva dni.

Pred šotorom je sedel starček in vprašujoče gledal franciškanki. Ti dve sta mu izročili majhno steklenico in mu dali navodila, kako naj rabi zdravilo. Hoteli sta se vrniti v zavetišče; solnce se je namreč že nagibalo

k zatonu — starček pa ju proseče pogleda in zaječi: »Tudi Lutfia je bolna. V svetišču Marabuttinem moli. Pojdita k njej in ji dajta zdravilo!«

Misijonarki se napotita proti Marabuttinem svetišču. Že od daleč začujeta glas starodavnih bobenčkov, po katerih udarjajo svečenice. Ko se približata čudni cerkvi, bobni utihnejo in iz šotora stopi žena, a se skoroda opoteče v naročje obeh sester.

Bila je Lutfia. Redovnici jo izprašujeta to in ono, Lutfia pa vsa hvalna odgovarja. Dasta ji več zdravil in obvez.

Med tem so prilezle iz čudnega svetišča tudi Marabuttine svečenice. Vse so prijazne in ljubeznive. Globoko se klanjajo frančiškankama in se jima priporočajo za zdravila, češ da so bolne in da imajo doma bolnike. Sestri izpraznita vso zalogo.

Noč se je že zgrnila nad oazo, ko hitita sestri domov s sladko zavestjo, da sta izkazali dobroto najbednejšim.

P. GVIDO:

Novo leto

»Preljubi! Prikazala se je milost Boga, našega Zveličarja vsem ljudem, ki nas uči, da se odpovejmo hudobiji in posvetnim željam, ter trezno, pravično in bogaboječe živimo na tem svetu, pričakujoč blaženega upanja in častitljivega prihoda velikega Boga, našega Zveličarja, Jezusa Kristusa, ki je dal sam sebe za nas, da bi nas rešil vse krivice, in si očistil izvoljeno ljudstvo, vneto za dobra dela.« (Tit. 2, 11—14.)

Če komu, veljajo te besede, ki nam jih sv. Cerkev bere ob novem letu, vsem sinovom in hčeram velikega svetega očeta Frančiška. Poglejmo zakaj?

Ali so samo težke sanje, ali je resnica? Leto 1935 je šlo mimo nas. Ali se človeku ne zdi, kakor da je preteklo samo nekaj dni, odkar se je poslovil od lanskega leta? In vendar stoji človeštvo na Silvestrov večer ob koncu starega leta in se od njega poslavlja. — Zadnji dan starega leta! Kakor bridki glasovi zvončka, ki naznanja smrt, odmevajo te besede v duši resno mislečega človeka. Ko doseže kazalec polnočno uro, je izvojevalo svoj smrtni boj tudi leto 1935, ta velikan s svojimi težkimi, železnimi koraki, pod katerimi se stre vse. Doneči udarci polnočne ure zapojejo umirajočemu letu svoj pretresljivi — Miserere. Ali še nismo nikdar prisluškovali, kako so brneli zvonovi Silvestrovega večera, hiteli od zvonika do zvonika ter klicali: »Na svetu vse mine!«

Vkljub minljivosti pa ostane novo leto dan velikih želja in voščil, četudi nam leto za letom potrjujejo tisočere neizpolnjene želje, da življenje ni lahko, da je polno razočaranj, da želja mnogokrat ostane le želja. Novo leto bo vedno dan dobrih želja. In ko zazvone novoletni zvonovi — pa naj razočaranje, ki smo ga doživeli v preteklih letih, še tako protestira — slišimo, kako se iz zvokiv bron veselo izliva pesem radostnega upanja.

Tedaj se ustavijo ljudje, ki so celo leto hodili brezbržno drug poleg drugega, odkrito si pogledajo v oči v zavesti, da so vkljub svojim slabostim v bistvu še dobri, da so udje ene in iste velike družine človeštva. Pa se poiščejo prijatelji, ki se že leto dni niso videli in si povedo, kar so že zdavnaj dobro vedeli, da se sreča enega ne da ločiti od sreče drugega. In uboga stara mamica, ki jo noge komaj še nosijo v bližnjo cer-

kvico, poišče svoje zadnje dinarje ter jih priloži pismu, ki v njem s tresočo roko piše sinu v tujino, da bije samotno materino srce in bo bilo do zadnjega udarca za njegov blagor, da sočustvuje z njegovim gorjem. Tedaj se nam zgodi, kakor se more zgoditi samo ljudem, ki stoje ob odprtih grobovih: Vse je pozabljeno, in vse, kar so nam čas in ljudje hudega storili, gre mimo nas, kakor da ne bi bilo nikdar storjeno — in življenju ter ljudem podamo iznova zaupljivo svojo roko, kakor da bi še nikdar ne kalili našega notranjega miru.

Poleg vseh teh mnogih in dobrih prijateljev stopi pred našo dušo tudi Cerkev, kot poslanka božja. Njen novoletni pozdrav je kratek. Samo en stavek! Najkrajši evangelij celega leta! »In KO JE BILO DOPOLNJE-NIH OSEM DNI, DA BI BIL OTROK OBREZAN, SO MU DALI IME JEZUS« (Lk 2, 21).

En stavek, ki komaj zadostuje, da nas opozori, kako se ozira Cerkev v novo leto z drugačnimi mislimi kot naši človeški prijatelji. Ne vošči nam, kakor si navadno drug drugemu voščimo, »leta, polnega zdravja in sreče«, želi nam »milosti polno leto Gospoda«. Leto, ki nas vodi preko vseh neprilik, nezgod in težav, a tudi preko vse sreče, blaženosti in radosti bliže k našemu Bogu. In v upanju, da se bo to zgodilo, nam polaga v roke božje Dete — skoraj brez besede, a toliko bolj pomenljivo. To Dete naj bo prvo bitje, ki stopi v novem letu z nami vred na našo življenjsko pot, da nas spremlja skozi viharje življenja.

Naš božji Brat.

Jezus, ki nas je odrešil, nas pozivlja, naj gremo iz boja za obstanek in razvoj zemeljskega življenja v boj za duha. V svitu Jezusovega imena se zmanjšajo skrbi za vsakdanji kruh, uveljavljajo se pa skrbi za dušo; zakaj ime Jezus nas opozarja, da ne gre samo za tuzemsko življenje in telesno smrt, ampak za stvari, ki mečejo svoje sence v večnost, za krivdo in greh, za usodo duhovnega človeka v nas.

In dobro je, da govore novoletni zvonovi s svojimi mogočnimi glasovi človeštvu o krivdi, grehu in odrešenju. Prav je, da nam vzbujajo vest, sicer bi pozabili, da se moramo greha varovati in pričakovati odrešenja edino le od svojega božjega Brata — Kristusa. Občutja naše duše bi postala vedno bolj plitva in površna in vsakdanja, vedno manj globoka. Kakor nekoč farizeji, požiramo brez pomisleka oboje: komarje in kamele. Ne vidimo več ne bruna, še manj pa treščic: ne pri sebi, ne pri drugih. Preti nam nevarnost, da bomo polagoma imeli za dovoljeno vse, kar se nam zdi zložno in za zemeljsko življenje udobno.

Res je sicer, da skušamo Boga ne žaliti, res je pa tudi, da iz ljubezni do njega ničesar ne storimo — to je moderna pobožnost. Bližnjemu sicer naravnost ne škodujemo, a se zanj tudi ne žrtvujemo — to je moderna ljubezen do bližnjega. Ženi dajemo vedno prednost, toda izrabljamo njeno slabost — to je moderna razlaga šeste božje zapovedi. V trgovini, tovarni in obratu sicer ne delamo škode, a se tudi ne pretegnemo — to je moderni nauk o vestnosti in izvrševanju stanovskih dolžnosti. Sicer nismo ravno slabi ljudje, toda nimamo posebnega veselja in ne potrebne moči, da bi postali izklesani značaji in dovršeni kristjani, kakor se to spodobi za otroke sv. Frančiška. Menimo in si dopovedujemo, da smo storili vse, kar je potrebno za razvoj našega notranjega življenja.

Pa stopi na novega leta dan, ko se človek poglobi v samega sebe, Kristus, naš božji Brat pred našo dušo s svojim življenjem, s svojo smrtjo in krvjo, ki nas je z njo odrešil, kot trpeči človek in od ljudi nepriznani

Bog, ter vprašuje, alil naj bo vse to, kar je storil in žrtvoval za nas, samo igrača in izguba časa? Ali naj nam bo skoraj vse drugo bolj važno kot vrednote naše duše? Vpraša nas, ali naj bo cilj našega življenja jed in pijača, naslada in prenasičenje z življenjem, ali pa naj bo življenje pot, ki nas vodi k duhovnemu prerobenju in odrešenju, ki nas pelje navzgor k Bogu? Uči nas, naj molimo najprej: »PRIDI K NAM TVOJE KRALJE-STVO« in šele potem: »DAJ NAM DANES NAŠ VSAKDANJI KRUII. REŠI NAS VSEGA HUDEGA«. Kliče nam: »Delajte v času in s časom,

B. Hummel: Mati božja z Detetom in ptičkoma

toda vedno v luči večnosti. Električne luči po tovarnah in mestih in trgih in vaseh ne smejo ugasniti Večne luči pred tabernakljom, in dim, ki se vali iz visokih dimnikov, ne sme zagrniti pogleda na večne zvezde. Možje dela, žene, utrujene od skrbi, mladeniči in mladenke, ki se borite za svoj vsakdanji kruh, ne pozabite v napornem delu novega leta starih resnic, ki vam kažejo pot iz življenja časa v življenje večnosti.«

In mi?

Novo leto bodi leto obnove vsega našega življenja v duhu Jezusa Kristusa, kakor ga nam kaže evangelij in naše Vodilo! Naše krščanstvo mora postati bolj živo in resnično. Zakaj ljudje vedno bolj vidijo laž, ki se drži našega krščanskega življenja, grozno nasprotje med tem, kar izpovedujemo in med tem, kar delamo in smo. Preproste zahteve evangelija

nam morajo biti vse bolj resne, kakor so nam bile doslej. Naše življenje mora postati bolj preprosto, jasno in veselo, kakor priroda spomladi, kakor svetlo sonce na jasnem nebu, kakor je bilo življenje našega svetega očeta Frančiška — nepretrgana solčna pesem.

Ker pa najdemo tako življenje v evangeliju Jezusa Kristusa, zato nas z vso silo k njemu vleče, kakor je vleklo sv. Frančiška, ki je na evangeliju našega Gospoda in Odrešenika zgradil življenje za sebe in za svoje brate in sestre. V evangeliju gledamo našega božjega Brata z novimi očmi, našemu rodu je na novo rojen. To je storila naša beda, ki nas je pripeljala bliže k njemu; to je storil v prvi vrsti Bog, ki pusti na novo vzhajati svojo luč v naših dušah. Popolnoma napačna je trditev, da Jezus ni dovolj modern; priznati namreč moramo, da je daleč pred nami in se moramo z vso silo truditi, če hočemo spoznati globokost, in rekel bi, nekako drznost njegovih misli. Kdor išče pravo prostost in moč osebnosti, naj mu mirno sledi. Kdo je vrednost človekovo tako cenil kot on? Kdo je človeka tako oprostil suženjskih sil in vezi kot so: denar, strah pred ljudmi, trpljenje, usoda, smrt? Vsi, ki še upajo na socialno obnovo, naj gredo k njemu. Učil je svetost šibkejšega, združil Boga, dušo in človeka na način, kakor si ga bolj globoko ne moremo niti misliti. Mi vsi smo v tem oziru še silno daleč, da bi ga popolnoma razumeli.

Kratko povedano: Jezus ni za nami, ampak pred nami. Saj ni ustvaril vere, ki naj bi nekoč propadla, ne, ustvaril in odkril nam je kraljestvo božje, čigar bistvo je in bo ostalo isto v vseh izpremembah časa. V Jezusu se jasno razodevajo zadnji, neminljivi cilji človeka in človeštva. Ti se ne izpreminjajo. Naša dolžnost je, da jih vedno bolj spoznavamo in se odločno borimo za njihovo ostvaritev v nas samih in v človeški družbi. Ni nam dal zapovedi, ki s časom izgube svojo veljavo, ampak take, ki so prav tako neizpremenljive kakor zakoni prirode. Dokler bo tedaj ostal Bog Bog, človek človek, svet svet, bo ostal Jezus pot, resnica in življenje, večno mlado solnce duhov.

V imenu in varstvu svojega božjega brata Jezusa stopimo kot vredni sinovi in hčerke sv. Frančiška v novo leto, ki se pred nami odpira, stopimo kot ljudje, ki verujejo, upajo, ljubijo in delajo.

DR. P. HILARIN FELDER O. M. CAP. — ATOM:

Čistost in spokornost sv. Frančiška

Če sta pokorščina in preprostost dve glavni veji na drevesu ponižnosti, tedaj je čistost njen cvetni grozd. Kakor je nemogoče brez ponižnosti biti čist — bogoslovje in izkušnja obenem to dokazujeta — tako lahko je ponižnemu ostati čist in samoposebi umevno je zanj, da čistost nad vse ljubi. Nič čudnega torej ni, da pravijo o Frančičku: »Poleg ponižnosti, ki je temelj vseh čednosti, je ljubil in čislal svetnik pri svojih bratih posebno čistost v vsej njeni lepoti in jasnosti.«

O njem se mi je zdelo, da je od narave in milosti že naprej določen za to čednost. Rojen in vzgojen je bil od matere, ki je bila popoln vzor npravne velikosti in čistosti. Ves njen materinski ponos je zato tudi obstojal v tem, da bi mogla pri svojem sinu opazovati slično npravno velikost in npravno čistost tako, da je imela navado reči: »Kaj pač mislite, da bo iz mojega sina? S pomočjo milosti bo on gotovo postal pravi mož božji.«

Tudi sredi sproščenega norenja njegove mladosti je ohranil svojo neomadeževano nedolžnost. Trije tovariši lahko spričujejo: Bil je tako

rekoč po naravi in po velikodušnem sklepu plemenit v nrvnosti in govorjenju. Nikomur ni dejal nedostojne besede. Da, če prav je bil tako živahen mladenič se je vendar držal načela, da na umazane besede sploh ni odgovarjal. Zato je bil v vsej okolici spoštovan, in mnogi, ki so ga poznali, so dejali, da bo iz njega še nekaj velikega.«

Ko je končno dal slovo svetnemu razveseljevanju in se zaročil z gospo siromasčino, je s podvojeno gorečnostjo čuval nad čistostjo svojega srca in telesa. Če je le začutil kak nepristojen občutek je uporabljal zoper to sredstva, pred katerimi se zgrozimo. Sredi najstrožje zime se je potopil tako dolgo v ledeno mrzlo vodo, dokler ni mesena poželjivost popolnoma izginila. Nad to strašno trdoto se moramo toliko bolj čuditi, ko tu očitvidno ni šlo za prave skušnjave zoper čistost, ampak le za nagnjenja k čutnosti. Toda on je dejal, da duhovni človek neprimerno lažje prenese velik mrzaz na svojem telesu, kakor da bi le v najmanjši meri čutil v svojem duhu ogenj čutnosti.

Tako je obvaroval svoje telo in svojega duha pred vsakim madežem notri do svojega blaženega konca. Čeprav se je drugače priznaval za največjega grešnika, vendar se nikdar ni delal krivega, da je napravil najmanjšo napako zoper čistost. Brat Leon ni tozadevno, tudi kot spovednik, odkril na njem najmanjše sence. Nekoč mu je bila celo v nekem videnju razodeta vedna nedolžnost svetnikova. Leon je v zamaknjenju videl visoko goro, na katere vrhu se je Frančišek sam sprehajal. Na začudeno vprašanje, kaj vendar ta slika pomeni, mu je višji glas zagotovil: »Gora je devištvo, na katere vrhuncu se vedno nahaja Frančišek, ta v resnici najbolj čisti služabnik božji.« Njegova nedotaknjena čistost se je vtisnila celo na njegovih zunanjih potezah. Kdorkoli se mu je približal, je nehote čutil iz njega otroško nedolžnost svetnikovo, o kateri piše prvi njegov življenjepisec: »O kako lep, kako krasen se je prikazal v nedolžnosti svojega življenja, v čistosti svojega srca, v svojem angelskem obličju!«

Da bi se vsaki nevarnosti kolikor mogoče izognil, je bil Frančišek nad vse previden in zadržan v občevanju z drugim spolom. Zaupnost s ženskami je imenoval medeno sladki strup, ki slabiča v čednosti privede k padcu, močnega pa izpostavlja večkrat hudim izkušnjam. Dejal je: »Z ženskami občevati in vendar uiti njihovemu škodljivemu vplivu je, izvzemši povsem izkušenega moža, prav tako lahko (kakor stoji pisano) kakor hoditi skozi ogenj, ne da bi podplate sežgal.«

Zato je zapovedal svojim bratom, naj se kolikor mogoče proč držijo od žensk. Večkrat se je izrazil, da ni dovoljeno, da bi ž njimi govorili razen, kolikor je to potrebno zaradi spovedi ali kratkega opomina in pouka. Izrečno je pripomnil: »Kaj ima pač manjši brat govoriti z žensko, razen če gre za zakrament sv. spovedi ali za izpodbudo k popolnejšemu življenju?«

Po teh načelih se je sam celo življenje ravnal. Le zelo nerad se je spuščal z ženskami v pogovor. Kakor hitro je njihova nadležna klepetavošt z njegovim kratkim in ponižnim govorjenjem prišla v nesoglasje, je razgovor prekinil in se s povešenimi očmi zatekel k molčanju. Večkrat je dvignil svoj pogled k nebu, kakor da bi hotel od tam zvedeti, kaj naj odgovori na njihovo zemeljsko žlobudranje. Tiste pa, ki so prišle k njemu v resnici zaradi duhovnega življenja in so pogovor ž njim uporabljale za napredek v čednosti je poučeval s čudovitimi, toda kratkimi besedami. Če je govoril s kako žensko, je govoril to, kar je imel povedati z velikim glasom, da so ga mogli vsi slišati.

Pri tem si je prizadeval za skromnost v obeh in isto prav posebno priporočal. Šel je tako daleč, da je nekoč lahko priznal svojemu spremlje-

vavcu: »Zagotavljam te, predragi brat, da bi nobene ženske, če bi jo pogledal, ne mogel po obrazu zopet spoznati razen dveh. Ti dve poznam po obrazu, drugače pa sploh nobene.« Tomaž Čelanski, ki sporoča te svetnikove besede, dostavlja sledeči dogodek. Frančišek je bil nekega dne na potu v Bevanjo, ko je utrujen od dolgega posta, na cestnem robu skupaj padel. Poslal je svojega spremljevalca k neki pobožni ženi, da bi ponižno sprosil nekaj kruha in vina. Takoj je ona prihitela s svojo hčerko, Bogu posvečeno devico k svetniku in prinesla potrebno. Komaj je Frančišek nekoliko prišel k sebi in se okrepčal, je s svoje strani skušal okrepčati mater in hčerko z božjo besedo. Med tem ko jima je govoril, ni nobene v obraz pogledal. Ko so se zopet odstranile, je pripomnil njegov spremljevalec: »Brat, zakaj nisi pogledal te svetniške device, ko je vendar s tolikim spoštovanjem prišla k tebi?« Frančišek pa je odgovoril: »Kdo bi se ne bal pogledati nevesto Kristusovo? Če moramo pridigati z očmi in z obrazom, tedaj naj ona mene pogleda, ne pa jaz njo.«

Njegova čista zadržanost nasproti ženskemu spolu je bila torej utemeljena tudi v njegovem viteštvu. Kot pravi Kristusov vitez je bil prevzet globokega spoštovanja do ženskega spola in posebno do Bogu posvečenih. Priporočal je to viteštvo tudi svojim učencem s pomočjo sledeče prilike: Neki zelo mogočen kralj je poslal h kraljici zapovrstjo dva sla. Eden je prišel nazaj in s suhimi besedami prinesel poročilo visoke gospe. Imel je povešene oči, ki niso nikamor proč gledale. Prav tako je prišel nazaj tudi drugi in potem ko je v kratkih besedah izročil poročilo, je še na dolgo in široko govoril o lepoti gospodarice. »Resnično, gospod, lepo ženo sem videl. Srečen, kdor jo bo imel.« Toda kralj je dejal: »Zanikerni hlapec, svoje nesramne oči si povzdignil k moji nevesti. Jasno je, da bi rad zaklad, ki si ga tako skrbno ogledoval, zase pridobil.« Nato je dal poklicati nazaj prvega rekoč: »Kaj misliš ti o kraljici?« — »Zelo mnogo; kajti ona je molče poslušala in ostromno odgovorila.« — »In ali ni lepa?« — »To preizkusiti, je tvoja stvar, gospod, jaz sem moral le odgovor prinesiti.« Tedaj je kralj baje takole odločil: »Ti si čist v pogledu in sreju, bodi moj tajni komornik. Oni pa naj palačo zapusti, da ne bo končno umazal še najinega zaročnega razmerja.« K temu je pripomnil Frančišek: »Če je človek preveč brez skrbi, se ne varuje dobro pred sovražnikom. Če daš hudiču en las, tedaj bo kmalu naraslo iz njega bruno. In če skušanega dolga leta ne more vreči na tla, se radi tega ne pritožuje, če se mu le nazadnje ukloni. To je prav res njegova obrt, za katero hodi dan in noč.«

(Konec prihodnjič.)

P. INGBERT NAAB O. M. CAP. — P. MARKO FIŠER O. M. CAP.:

Božji služabnik dr. p. Viktricij Weiss

Življenje kapucinskega redovnika-mašnika

Njegova mladostna leta

V letniku 1934 »Cvetja« smo brali življenje sv. Konrada Parzhamškega, brata kapucinskega reda. Njegovo preprosto, a vendar toliko srčnih in dušnih vrlin, čednosti polno življenje je vzpodbujalo one, ki v samostanu ali zunaj opravljajo nizka, skromna dela. Iz njega so spoznale te duše, da se vsak kristjan, v kateremkoli stanu, ne samo lahko zveliča, ampak tudi doseže visoko svetost. Pričujoči spis pa bo nudil navodilo za sveto življenje tistim, katere je božja previdnost postavila v višje službe, ki so tako rekoč podobni luči, svečniku na visokem prostoru, ki vodijo druge po poti krščanskega ali redovnega življenja.

Pri tej priliki se spet ozrimo na Bavarsko, deželo kremenitega, verskega in pobožnega ljudstva.

Ko to pišemo, se ravno močno preskuša versko prepričanje in zvestoba katoliškega ljudstva na Bavarskem in sploh v Nemčiji. Ljubi Bog naj mu dodeli stanovitnost!

Sredi tega ljudstva je zagledal luč sveta p. Viktricij Weiss, pozneje kapucin, dne 18. decembra 1842. leta. Zakrament sv. krsta je prejel 19. decembra v farni cerkvi Eggenfeldu. Njegovo krstno ime se je glasil: Anton. Zakrament sv. birme je prejel l. 1853. Tovariš iz ljudske šole pripoveduje o njem, da se je v otroški dobi izredno odlikoval po angelski pobožnosti, nadarjenosti ter izrednem usmiljenju do revežev. Ker so bili njegovi starši precej premožni, je Anton lahko ob raznih prilikah pokazal svojo ljubezen do siromakov. Starši so mu v tem dajali tudi prelep zgled. Pri vseh kolinah so se spomnili pomoči potrebnih ljudi. Nekaterim revežem so ob nedeljah dajali kosilo na dom. Med temi je to dobroto uživala tudi mati zgoraj omenjenega šolskega tovariša. Saj ji je pa tudi prav prišel ta dar. Kot šivilja je s svojimi pičlimi zaslužki komaj preživljala sebe in svoja dva sinčka. Kosilo nosit na dom tej revni materi so prepustili starši Antonu. Kajpada je vrh tega še sam prihranjen kruh izročil svojemu šolskemu tovarišu. Tudi v šolo je prinašal zanj kos kruha. V poznejših letih se je Jožef učil krojaštva v Landshutu. Tudi tam je Anton, ki je obiskoval ondotno gimnazijo, revnega krojaškega učenca vabil v hišo svojih staršev ter mu preskrbel ob nedeljah in praznikih obilna krepčila.

Že v ljudski šoli se je Anton Weiss odlikoval po znanju v veselje učiteljstvu in v vzpodbudo součencem. Anton je bil vedno nekoliko slabotnega zdravja. Niso pričakovali, da bo dosegel visoko starost. Vsakdo pa je občudoval na njem tiho skromnost in dobrosrčnost.

Jeseni l. 1853 so ga poslali starši v prvi latinski razred v Landshut. V začetku je stanoval pri svojem stricu. Po svoji nadarjenosti je prekašal tovariše, prvak v znanju. O njegovem vedenju in življenju tekom gimnazijskih študij nam je malo znanega. Njegov brat trdi o njem, da se niso mogli ne starši ne kdo drug o njem niti najmanj pritoževati. Vedno pripravljen pomagati, je pomirjevalno vplival na druge. Ta lepa lastnost ga je spremljala tudi v poznejšem življenju. O počitnicah so mu bile knjige najljubša tovarišija. K sv. zakramentom je že kot dijak prav pridno zahajal. V šoli ni nikdar delal sitnosti profesorjem. V višjih razredih so ga večkrat prosili tovariši, naj jim pomaga pri nalogah. Anton jim je rad pomagal. Včasih se je z njimi nekoliko pošalil. Prav posebno intimen — prijazen — pa ni bil z nobenim. Če so tovariši nerodnosti uganjali, se on tega ni udeležil ampak se je pokazal resnega. Prav lepo mu je pristajala njegova molčečnost, resnost, a vendar vedra pripravljenost pomagati bližnjemu. Vsak dan se je po možnosti udeležil sv. maše.

Kakor že v prvih letih, tako se je tudi v letih gimnazijskih študij počutil slabotnega, krhkega zdravja — posebnost v prsih. Njegov zaupni prijatelj p. Engelbert Walter pripoveduje, da mu je p. Viktricij — Anton Weiss — zaupno razodel, da se v svojem celem življenju ni nikdar pregrešil zoper sv. čistost. Vsak, ki ve, kako silen je boj za to angelsko čistost, bo tem bolj občudoval Antona Weissa. Zelo pohvalno se izraža o njem njegov nekdanji profesor verstva na gimnaziji v Landshutu. Hvali ga kot dijaka, ki je vedno vestno izpolnjeval verske dolžnosti ter se odlikoval med součenci po ponižnosti in pobožnosti. V vseh štirih višjih gimnazijskih razredih so ga dičile one vrline, ki jih zahteva vodstvo bogoslovja od pripravnikov za bogoslovje. Toliko podatkov imamo iz njegovih dija-

ških let. Iz njih se da sklepati sledeče: Anton ni bil istovetnega, enakega značaja s svojim očetom. Oče je ljubil res sicer notranje, duhovno življenje. A je čutil obenem tudi veliko razpoloženje za zunanje delovanje in organiziranje. Najbrž je mladostno bolehanje zelo vplivalo na razvoj Antonovega značaja. Tiho domače življenje izvrstne in blage rodne družine, obilo število otrok, zgledno življenje staršev, katerih se je držal z vso dušo, nam pojasnuje, zakaj se kot gimnazijec ni dosti družil s šolskimi tovariši. Ni jih preziral, ampak jim bil ljubezniv. Če so pa kaj takega uganjali, kar mu ni bilo všeč, se je odstranil, ne da bi se z njimi prepiral. V poznejših letih se je večkrat obtoževal, da bi bil lahko to ali ono nerednost tovarišev zabranil, a ni. Sicer če mi presojava njegovo stališče in naravo dijakov, lahko rečemo, da bi niti z dolgimi pridigami ne bil dosegel zaželenega uspeha.

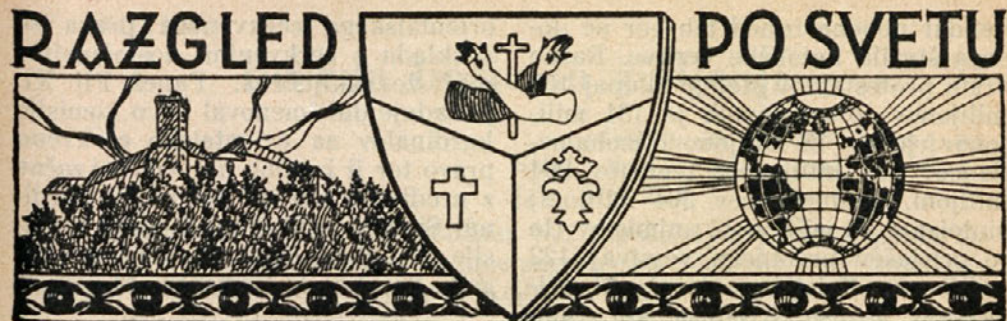
Kot dijak se je odlikoval po svoji vztrajni pridnosti. To dokazujejo njegova vsakoletna spričevala, ki ga vedno stavijo na prvo mesto med učenci v razredih.

Kako se je moral Anton v svoji mladosti boriti za čednost, nam ni znano. Ohranjena je samo izjava o neokrnjenosti svete čistosti. Če nam je dovoljeno sklepati iz njegovih poznejših zapiskov, bi lahko rekli, da se je tudi on, posebno še zaradi nežno čutečega značaja, moral mnogo vojskovati s skušnjavami. Anton se nima zahvaliti za ohranjenje svete čistosti samo domači dobri vzgoji, ampak tudi njegovim lastnim bojem in seveda predvsem milosti božji.

Gimnazije takratnega časa so zahtevale od dijakov zlasti dosti znanja starih jezikov. Takratni družabni svet ni dosti odvajal dijaka od šolskih dolžnosti. Dijaštvo ni poznalo današnjih društev ali združenj, kakor dandanes. Izletov v večjem številu dijakov, skupnih iger na veliko, niso poznali. Športa v današnjem obsegu in načinu niso gojili. Samo družina in šola sta vplivali in vzgajali mladega človeka brez dandanašnjih zabav in mikov. Vse to je blagodejno vplivalo na miren in duševno zbran študij. Kajpada je stalo mnogo samozatajevanja in požrtvovalnosti tudi takratno mladino, ki si v vseh stoletjih enako želi raznoličnosti sredi enoličnosti. Večina mladine si že najde na en ali drug način kako spremembo. Vendar si je naš Anton kljub mladostni živahnosti ohranil miren značaj. Takratne sicer mirnejše čase so pa vendar tu in tam razburjali razni politični, socialni prevrati. Spomnimo se pri tem na nemirno leto 1848, ko so se borili v državah za nove ustave, ko se je liberalizem vedno bolj širil in krepil. In to tudi na Bavarskem. Takrat še ni bila Nemčija tako močno združena kot dandanes.

Kakor je mladina, zlasti dijaška, pri vseh preokretih in spremembah javnega življenja nekak prvoboritelj za nove ideje, tako je bila tudi v časih našega Antona Weissa. Le-ta pa se najbrž ni dosti zanimal za te zunanje dogodke in politične borbe. Bil je mladenič, dijak, ki se je zelo nagibal k notranjemu življenju in se umikal zunanjemu vrvenju in razburjenosti strasti.

Težko je risati in presojevati notranje življenje Antona Weissa, ker o tem ne najdemo zapiskov, ki bi nam omogočili jasnejši vpogled v njegovo dušo. Izpolniti nam je mogoče ta opis Antona le s tem, da se naslanjam na izjave njegovih tovarišev v bogoslovju, ki so polni hvale in spoštovanja o njem. Opisujejo ga kot vzornega mladeniča, ki je ljubil notranje duhovno življenje. Skušnja pa uči, da se nikdo ne povzpne do takega življenja kar čez dan. Ljubezen do notranjega življenja, življenja molitve ter občevanja z Bogom je torej morala že prej v dijaških letih plamteti v njegovem srcu.

Spremembe v slovenski frančiškanski provinciji sv. Križa.

Dne 9. oktobra 1935 so bili na definitorijalnem sestanku v Ljubljani namesto odstopivših, izvoljeni trije novi definitoriji, in sicer: p. Metod Valjavec, p. Krizostom Sekovanič in p. Karel Dijak.

Na definitorijalnem sestanku v Ljubljani, dne 27. novembra 1935 so bile sklenjene sledeče izvolitve in preместitve: Novo mesto: p. Benvenut Winkler, voditelj in vizitator III. reda ter voditelj serafinske mladine. Kamnik: p. Ernest Jenko. Brežice: p. Henrik Damiš, vikarij, katehet in kaplan. Sv. Trojica v Slovenskih goricah: p. Ladislav Pintar, župnik-vikar in gvardijan, p. Vladimir Bobek, kaplan in vikarij. Vič: p. Ferdinand Zajec, kaplan.

Papež in abesinska vojna.

Abesinska vojna je povzročila v Angliji tudi v verskem oziru velik prepir. Marsikaj pa slišimo tozadevno proti papežu tudi v naših krajih. Ker je anglikanski cerkveni poglavar zahteval ne samo kazen za Italijo, ampak je podal tudi izjave, ki so papeža dolžile sokrivde dogodkov v Abesiniji, je primas rimskokatoliške cerkve v Angliji, nadškoof vestmisterski, monsignor dr. Hinsley za papeža nastopil. V svoji pridigi v cerkvi svetega Edvarda je najprej povdarjal, da nikakor ni res, da bi bili zvonovi sv. Petra zvonili za italijansko mobilizacijo. Če so zvonovi drugih cerkva na ta poziv zvonili, je vzrok to, ker

je bilo v italijanski državi zvonjenje pač zapovedano. — Če angleški listi papežu očitajo, da pošilja v Afriko vojne kurate Italijanom, je to nespametna obdolžitev, ker ima država pač svoje vojaške kaplane in ji ni treba papeža vpraševati, kam naj jih pošlje. Na vsak način pa ima italijanski vojak, kjerkoli se nahaja, tudi pravico do dušebrižništva. Papež za pomirjenje spora med Italijo in Abesinijo niti ne more staviti predlogov, ker ga londonska tajna pogodba iz leta 1915 od bodočih mirovnih konferenc enostavno izključuje. Ne da bi bil od obeh strani v to pozvan, se nikakor ne more v to zadevo vmešavati.

Telesni zdravnik treh papežev.

Dr. Markijafava, ki je stopil v javnost le v dnevih boleznih papeža Pia X. in Benedikta XV., ko je dnevno izdajal poročilo o njihovi bolezni, je sedaj sam umrl. Njegovo razmerje do teh obeh papežev, kakor tudi do Pia XI. je bilo zaupno prijateljsko. Živel in umrl je kot vzoren in zvest zdravnik in katoličan. Pri polni zvesti in Bogu vdan je že davno prejel zakramente za umirajoče. O svojem bolezenskem stanju si je bil povsem na jasnem. »Vse se slabša«, tako je dejal par dni pred svojo smrtjo, »le razum je še čisto jasen.«

Koliko nas je katoličanov?

Število katoličanov po vsem svetu znaša približno 351 milijonov. Po številu je katoliška cerkev gotovo najmočnejša, to se pravi, čeprav znaša število nekatoličanov 1187 milijonov,

vendar nobena izmed teh ver ne dosega števila katoliške cerkve. Razne vrste protestantov štejejo skupaj 165 milijonov; pravoslavni je 131 milijonov; judov 15 milijonov; mohamedancev 234 milijonov; budistov 204 milijoni, konfucijancev 304 milijoni; šintoistov 16 milijonov, animistov (to je pristašev prvotnega verstva) 122 milijonov. Kristjanov torej, ki priznavajo Jezusa Kristusa kot Sinu božjega, je torej skupno 648 milijonov, med njimi ima katoliška cerkev s 54 odstotki, večino.

Napredek cerkve v Angliji.

Ob priliki 95-letnice ustanovitve male katoliške cerkvice v angleškem mestu Derbyju, se je ugotovilo, da je bilo od ustanovitve te cerkve, to je v dobi 95 let v Angliji in Velsu (torej brez Škotske in Irske) ustanovljenih 1870 kat. cerkva. Leta 1840 jih je bilo le 469, leta 1890 že 1335 in danes 2339. Število duhovnikov je v istem času naraslo od 788 na 2478 in potem na 3000.

Novo cerkve v Parizu.

Kakor znano je pariški nadškof sklenil, da bo v nekaj letih sezidal 60 novih cerkva za pariško nadškofijo. Načrt je vzbudil občudovanje vsega sveta. Zdaj lahko poročamo, da je dogotovljena 53. nova cerkev. Na posebno željo kardinala je bila posvečena sv. Antonu Padovanskemu. Cerkev, ki je že posvečena, stoji v novem mestnem delu prejšnjih utrdb.

Orientalno cerkveno pravo.

Leta 1929 je papež Pij XI. ustanovil komisijo kardinalov, kateri je bila poverjena naloga, da dogotovi orientalsko cerkveno pravo. Nepoučenim čitateljem bodi povedano, da latinsko cerkveno pravo že zdavnaj imamo. Zbirka virov, ki jo je po smrti kardinala Gasparija nadaljeval kardinal Sinčero, je danes zaključena. Znanstvena zbirka virov orientalskega cerkvenega prava, ki jo je izdala vatikanska tiskarna, šteje že 13 zvezkov in so zadnje pole sedaj v tisku. Tudi načela za ureditev

orientalskega cerkvenega prava so v skladu s cerkvenimi dostojanstveniki že zaključena. Papež Pij XI. je zadnje dni imenoval novo komisijo kardinalov za orientalsko cerkveno pravo ter ji izrečno naročil, naj začne z ureditvijo novega zakonika. Kardinal Sinčero ostane predsednik komisije. Nadaljnji člani so: kardinal Pacelli, Serafini in Fumazoni Biondi.

Apostolsko delo za mornarje.

Začetkom oktobra se je vršil pod predsedstvom vestminsterskega nadškofa v Londonu kongres za apostolsko delo med mornarji, katerega se je udeležilo 14 držav. Poročalo se je na tem kongresu, da je v tem času za nad 300.000 mornarjev v 250 lukah poskrbljeno za njihovo dušebrižništvo. Vestminsterski nadškof Hinsley se je velikim ladijskim družbam javno zahvalil za olajšanje dušebrižniškega dela, ki ga dajejo na svojih ladjah. Biti bi pa moralo od teh družb dovoljeno tudi najbolj priprostemu mornarju, da se sme približati duhovniku, kjerkoli se na ladji nahaja, prav tako kakor se v slučaju bolezni ali nesreče vsakdo obrne na ladijskega zdravnika. Predsednik apostolskega dela za mornarje angleški podadmiral Hornel se zaradi bolezni kongresa ni mogel udeležiti.

Posnemanja vredno!

Pariški trgovci za zelenjavo so imeli pred kratkim krasno zahvalno slovesnost za blagoslov pri žetvi. Zbrali so se pri sv. maši v cerkvi sv. Evstahija in so darovali velike košare polne sadja in sočivja, ki so bili po službi božji razdeljene med uboge otroke. Prisotni so bili pariški nadškof in več zastopnikov mestnega načelstva.

Nova bazilika na čast Mali Tereziki.

S pomočjo darov iz vsega sveta, bo sezidana nova velikanska bazilika v Lizieju, ki naj bo izraz velikega češčenja, ki ga je vsepovsod deležna sv. Terezija od Deteta Jezusa. Namen imajo, da bi se v tej baziliki leta 1937 vršil narodni evhar. kongres.

Beseda božja in življenje

»Dobro mi je, ker si me ponižal; da se učim tvoje postave.«
(Ps. 118, 71)

Grenak je občutek biti ponižan, biti zapostavljen je misel polna bolečin. Da ne bo nekoč tudi tvoje srce zagrenjeno vsled zapostavljanja, premišljuj večkrat to že sedaj pred Križanim rekoč:

»O Jezus, ki si v dolgih urah svojega trpljenja in tudi pogosto v svoji navzočnosti v tabernaklju čutil bolečine zapostavljenega, daj da z mirno dušo premišlujem stanje, ki bo nekoč tudi moje!«

Zapostavljen biti se pravi čutiti, da so nas pustili stati v kotu, ne da bi se kdo za nas zmenil, kamor ne sega noben spomin in noben žarek ljubezni. To pomeni: biti pozabljen kakor obrabljen kos pohištva, za katerega nihče več ne najde pravega prostora.

Biti zapostavljen se pravi čutiti, da nismo za nobeno rabo več, niti za dober svet ne. Pomeni da smo postali brezkoristni, kakor kos popisane papirja, katerega človek vrže proč, ko si je njegovo vsebino vtisnil v spomin.

Biti zapostavljen se pravi čutiti, da smo obsojeni k molku in brezdelju, tam kjer smo preje razširjali življenje in gibanje. Zgodilo se je to morda zato, ker so naše moči popustile, ali ker duh ni več tako svež, ali morda zato, ker naklonjenost višjih ne sveti več nad nami.

Biti zapostavljen pomeni, da človek čuti, da polagoma izginja tisti sijaj, ki je nekoč obdajal njegovo osebnost. Da človek čuti, da izginja tista pozornost in tista uslužnost, katera se nam je preje smehljala. Da človek čuti, da se drže rezervirano oni ljudje, ki smo jih nekoč imenovali svoje prijatelje.

Oh, koliko bolečin mora prestati ubogo srce, ki je ohranilo vse bogastvo ljubezni in vdanosti, in kateremu je Bog naložil težko preizkušnjo zapostavljenosti!

Poznaš li morda kako tako srce v svoji bližini, katerega solze tečejo na skrivaj in mimo katerega morda iz navade greš, kakor da bi ga ne bilo več?

Morda kakega starčka, ki je vsled starosti navezan na hišo, kateremu v materijelnem oziru gotovo ničesar ne manjka, katerega življenje pa niti najmanjši žarek ljubezni ne razsvetljuje?

Morda poznaš kakega zapostavljenega člana družine, s katerim komaj kdo govori, katerega z delom preobkladajo, na katerem ima vsak kaj grajati in za katerega nihče ne najde besede dobrohotnosti, morebiti zato, ker mu očitajo neprijetne lastnosti, katerih nikdar niso poizkusili z ljubeznijo izenačiti?

Morda poznaš kakega grešnika, ki je s svojim kesanjem pač pred Bogom, ne pa še pred ljudmi opravičen?

Morda poznaš kakega obrekovanega, katerega nedolžnost še ni prišla na dan, in katerega se ljudje ogibajo kakor kuge?

O, če se taki bedni nahajajo v tvoji bližini, pojdi včasih k njim in podeli jim milodar prijaznega pogleda, dobrohotne besede, ali stisni jim vsaj roko z ljubeznijo!

Ostani nekaj časa pri njih, da jih razveseliš, in daj jim z nežno pozornostjo razumeti, da so vendar še za nekaj tukaj koristni. Tudi njim je Gospod določil poklic v tvojem krogu.

In kaj naj rečem Vam, vi ubogi zapostavljeni, ki nimate nikogar, kateremu bi upali pokazati rano svojega srca?

Dvignite svoja krvaveča srca kvišku, kvišku k nebu in vzdiknite: O Jezus, vsaj ti nas nikar ne zavrzi!

In On vas ne bo zavrzel, toliko bolj se vam bo približal, kolikor bolj se drugi od vas oddaljujejo.

Zaradi svojega položaja nikar ne tožite, in če bi se tudi vaša narava imela proti temu upirati, recite: Moja preizkušnja je trda, toda potrebna je, ker mi jo je Bog poslal.«

In če bo kedaj v težki uri vaše srce polno žalosti klicalo: »Kdo me še ljubi? Kdo še misli name?« tedaj pazite glas svojega angela varuha, ki vam odgovarja: »Bog in celo nebo vas ljubi — vedno in vekomaj!«

DR. FR. W. FOERSTER — F. T.:

Red in nered

Pestalozzi¹ pripoveduje nekje v svojem romanu »Lienhard in Gertruda«, da je neki tat pod vislicami, kamor naj bi ga obesili, dejal svojemu rablju: »Oh, ko bi me le bil moj oče naučil zvečer vselej obesiti svojo obleko lepo na kljuko — pa bi zdaj ne stal tu.« Dolga žalostna zgodba je v teh besedah. Kako največje in najhujše požene iz najmanjše zanemare. Ker pač z eno besedo vsaka še tako majhna navada postane nalezljiva — v dobrem in slabem. In mogoče ni niti ene navade, ki je za vse delo in mišljenje človekovo tako nalezljiva kakor nemarnost. Ste že slišali kedaj, da v najhujši bitki, če en sam okrene konja k povratku, navda ta zgled z malodušjem tudi vse druge in jih prav tako požene v beg — in če en sam potegne zastavo kvišku in teče spet naprej, kako to dostikrat ustavi bežeči polk. Taka je tudi z nemarnostjo. Zanikarno izvrševanje enega samega dela, brezbrizno metanje kakega oblačila učinkuje kakor strah na vso drugo dejavnost človekovo in jo zadrži sredi pota — in prav tako vpliva še tako neznatna skrb v kakšnem majhnem opraviilu, da na celi črti trobijo k pohodu. Najbolje boste nemara videli, če vam skušam orisati, kako je tat, o katerem sem pravkar govoril, stopnjema propadal. Takole si mislim: Od razmetavanja obleke se je bolezen polotila vsega, karkoli je prijel v roke. Šolsko mapo je vrgel in jo vrgel v koš za papir, škornji so

¹ Johann Heinrich Pestalozzi (1746—1827), nemški vzgojeslovec.

stali na okenski polici, ovrtnik se je zvijal okoli tintnika, nogavice je položil na mizo in svoje šolske zvezke na univalnik. Pesmarico je porinil v pečno cev, odkoder jo je zvečer opaljeno zopet vzel. Nič ni dal na kraj, kamor bi spadalo, ampak tja, kjer je bilo slučajno kaj prostora. Po malem je ta bolezen razjedala tudi njegovo notranjost. Kadar je pripovedoval o izletih ali prigodah, po katerih so ga vpraševali, mu ni bilo do tega, da bi vse zares po vrsti pripovedoval in popisal vse natanko tako, kakor se je zgodilo, temveč je nemarno vse križem premetaval kakor v svoji izbi — ne iz plašljivosti ali da bi kaj dosegel s tem, temveč iz zanikrnosti. Če ga vprašaš, ali je videl, koliko dečkov je ondan plezalo čez ograjo in kdo je bil zraven, mu ni nič na tem, da imenuje nekatere, ki jih ni bilo poleg, ali da jih nekaj izpusti. Pri dogovorih pride vselej prepozno in obljube ne drži — nikakor ne iz sebičnosti, ne iz gole zanikrnosti. Če mora po opravkih za svoje starše, pozabi vrniti denar, ki ga je dobil nazaj, ali se mu zazdi, da je za nekaj novčičev pač vseeno. Ko mu oče nekoč reče, da je to poneverba, se za trenutek prestraši, pa brž spet pozabi. Zakaj tudi v njegovi glavi ni nič tam, kjer bi moralo biti, nobena stvar nima svojega določenega razpredelka. Poneverba, laž, nezvestoba, nezanesljivost, vse to se družijo s samimi nedolžnimi rečmi, ki so dovoljene — prav tako kakor so v njegovi sobi krtače za čevlje in žepni robci skupaj v enem predalu. Saj bi bilo vse to zelo lepo, če bi ostal svoj živ dan doma. Tu mati pospravi za njim in izkrtači madeže. In oče mu marsikaj odpusti, ker je njegov edinec in če ga kdaj ozmerja, tudi ni tako nevarno. Na žalost pa je resničnost zunaj čisto drugačna. Ne pospravlja za človekom, ne izčisti nobenih madežev in nič ne odpušča — ima različne predelke z velikimi črnimi črkami za vsa posamezna človekova dejanja in razen tega ima še drug oddelek, kjer je napisano »Blagajna«, in tam prav tako strogo in do pičice natanko izplačajo vse, kar je kdo zaslužil s svojim delom. Doma so dostikrat rekli: »Saj ne misli tako hudo« — »saj ne bo več napravil.« Tu pa, v resničnosti, se ne mude s takšnimi rečmi, tu pravijo samo: »Koliko škode prizadene tak prestopek človeški družbi, v kakšne nevarnosti pridejo zavoljo tega drugi ljudje?« — in po tem človeka plačajo ali ga odpuste, porinejo na cesto, mu vzamejo čast, ga spravijo v ječo ali vlečejo v kaznilnico. In če se hoče zastran tega pritožiti, pravijo: »Kaj mar misliš, da bi bil v svoji mladosti imel kruh, mleko in obleke, če bi vsi tako delali kakor ti? Če bi si pek ne bil o pravem času naročil moke, mlekar zaspal uro in krojač pozabil priti pomerit? Mar misliš, da bi se še mogel kdo voziti po železnici, če bi kretničarji bili ljudje tvoje vrste? Ali ne vidiš, da bi brez reda in zvestobe moralo propasti vse na svetu? Samo pomisli vendar, da bi mogli čeprave samo za četrto ure odpraviti na svetu ves red in zvestobo — ali bi to ne bilo zadosti, da vse poderemo? Nebo bi bilo krvavo rdeče od številnih požarov, vsi tiri polni mrličev, morje pokrito z razbitinami in mrtveci, vsi medsebojni človeški odnošaji doma in v podjetjih bi bili uničeni in zastrupljeni — z eno besedo, še opisati bi se ne dalo. In torej še zahtevaš, naj se tvoje ravnanje označi za »neškodljivo«? Gotovo si z Marsa² prišel k nam? Ali tam ni vroče, ko sije solnce, in ne mokro, ko dežuje?«

V Luthrovem³ katekizmu beremo za desetimi zapovedmi besede: »Kaj pa Bog veli o vseh teh zapovedih? Pravi takole: »Jaz Gospod, tvoj Bog sem strog in srdit Bog, ki pošlje tistim, kateri me sovražijo, greh očetov tja do tretjega in četrtega kolena.« Tedaj je nekoč v naši šoli vprašal neki deček: »Saj pravijo, da je Bog ljubezen, kako more tedaj

² Mars je eden izmed planetov ali nebesnih teles, ki se sučejo okoli solnca.

³ Martin Luther (1483—1546) je početnik protestantizma.

biti jezen in srdit in maščevalen?« Hm, pa recite, ali res mislite, da bi bila za ljudi kakšna usluga, če bi bil svet tako urejen, da bi zlo ne imelo sploh nobenih posledic? Da bi lahko lagali in kradli, ubijali in sleparili, obrekovali in bili zanikrni, ne da bi se to najhuje maščevalo tistim, ki tako delajo? Mislite si n. pr. mater, ki bi za svojim sinom vselej prinesla v šolo njegove šolske zvezke ali malico, če je sam pozabil, ali bi sebi pripisala krivdo, če je on iz lastne zanikrnosti kaj zamudil. Bi ji bil mar za to hvaležen, ko bi pozneje nekoč stopil v življenje? Ali bi ne videl, da ga je s tem ovirala, da bi se ob posledicah svojega ravnanja spame-toval in se izpreobrnil še o pravem času? In natanko tako moramo tudi vprašati: Bi li res mogli želeti, da bi naša večletna zanikrnost ne imela za nas nobenih bolečih posledic? Da bi narava tudi bila neredna in bi pozabila vknjižiti ali da bi vknjiženo iz prizanesljivosti do nas zopet prečrtala? Ali ne bi tedaj sploh še vse drugače podivjali in se pogubili in postali malomarni in bi celo pomoči in svarila ne imeli več, da bi se držali prave poti? Da pa tudi v človeških dejanjih in v človeški usodi sledi drugo drugemu natanko tako točno in neizprosno kakor dnevu noč in blisku grom in setvi žetev, v tem so pa tudi še prav posebne prednosti: da namreč iz dobrih navad žanjemo tudi blagodatne posledice. Mislite si na primer, da bi začeli sleherni večer kar najskrbneje zlagati svoje obleke in uspeh tega bi bil, da bi zavladal pri vas strašen nered. Saj bi tedaj ne vedeli, kako in kaj! Bilo bi tako, kakor če bi poljedelec sejal pšenico in bi potem iz tistih zrn prilezli rjavi hrošči. Ne — za nas je sreča, da so prirodni zakoni tako strogi in neizprosni — zakaj drugače bi človek ničesar ne mogel storiti za bodočnost, ničesar preračunati, ničesar pričakovati, v nič zaupati, ampak bi moral živeti življenje slabše od mravelj, ki se vendar tudi preskrbe za zimo. Torej bodimo hvaležni za »strogega in srditega Boga«, kajti po njegovih večnih postavah uspeva tudi dobro, samo če gojimo in varujemo.

Pa mi zdaj imenujte take navade, iz katerih lahko nekoč žanjemo red. — O zlaganju obleke smo že govorili. Zavisi pač tudi tukaj vse od malenkosti. Poznal sem nekega dečka, ki ga je semtertja prijelo, da je urejal vse od kraja. Tedaj je ves dan pospravljaj, vsako reč na svoj prostor — in naslednjega dne je bilo videti že zopet kakor v kakšnem hlevu. Ni upošteval, da je vse treba začeti z najmanjšim. Če ostanemo zanikrni v še tako neznatnih malenkostih, nam vse veliko snaženje ne pomaga nič, zakaj prav s kopičenjem najmanjšega raste veliko. Kdor hoče postati reden, se mora najprej naučiti, da nobene stvari, ki jo uporablja, ne bo kamorkoli vrgel, ampak jo položil na prostor, ki je zanjo določen: klobuk na kljuko, mapo na stol, dežnik v stojalo, knjige v predal itd. In če dobi kako pismo, bo raztrgano ovojnico takoj vrgel v košaro za papir, namesto da bi jo z zevajočo rano pustil kar na pisalni mizi. Zelo dobro vpliva tudi na vse naše vedenje, če se navadimo, da ne pustimo vse razmetano, ko gremo od svoje delovne mize, temveč denemo vse posamezne stvari lepo v red. To nam pride dostikrat že kar na lepem v navado, če obleke zvečer urejene položimo na stol, in iz obeh malone kar nehote zaživi katerakoli tretja navada, da si n. pr. pri pisanju že očitno zaželimo enakomernih črk, in kot četrta se nato rodi potreba po redu v denarnih zadevah ter začnemo zapisovati svoje dohodke in izdatke. Združenemu delu teh štirih navad se potem tudi posreči zavrtati v našo notranjost predor in skrbeti, da je tudi v naši glavi vse tako pregledno urejeno, da pri vsaki stvari takoj vidimo posledice, ki so ž njo v zvezi in se na ta način tudi obvarujemo nerednega življenja. Razen tega se polagoma razvije v glavi urejeno knjigovodstvo, tako da natanko opazujemo in

natanko opišemo, kar doživimo in vidimo, in da ne pretiravamo ali delamo krivice. Če kdo n. pr. reče komu, ti mi pa tudi nikoli ne pomagaš — samo ker je nekolikokrat odklonil — je tudi temu vzrok nered v glavi — in dosti drugih krivičnosti in nehvaležnosti izvira tudi zgolj iz privajenosti na slabo knjigovodstvo v glavi.

Vidite torej, kako se moramo tudi v dobrem od malega povzpenjati k velikemu, da dosežemo res nekaj poštenega. Kdor hoče takoj začeti z junaštvu, je enak zidarskemu mojstru, ki hoče postaviti grad, ne da bi prej dal dobro osušiti in utrditi tla. Saj veste, ali ne, da si polž zida hišo iz svoje lastne sline. No, to človek prav za prav tudi dela. Ne zunanje hiše, pač pa svojo usodo, vse svoje poznejše življenje, to si polagoma gradi iz svojih lastnih navad. Če je hiša pozneje posušena in dodelana, pogosto vije nad glavo roke in kliče: »In tu notri naj stanujem in še celo z družino? Le kako sem si mogel zgraditi tako neokusno gnezdo?«

»Vse pa naj se vrši dostojno in po redu« (1 Kor 14, 40). Vsakdo, ki hoče napredovati v dobrem in v popolnosti, se mora držati gotovega dnevnega reda. Tako so delali že stari grški modri-jani in tako uče tudi vsi učitelji duhovnega življenja. Ako se boš držal točno svojega dnevnega reda, si boš mnogo prihranil na času in napravil boš marsikaj, česar bi drugače nikoli ne. Vendar se moraš pri tem držati pravila, da kljub vsemu ostane ljubezen prva zapoved. Ako narekuje dolžnost ljubezen do bližnjega, tedaj se mora umakniti prej tvoj dnevni red, kakor pa ljubezen. Prvo, kar moraš vedno storiti, je dolžnost, drugo je, da storiš oziroma delaš, to, kar je zate koristno, na tretje in zadnje mesto naj pride to, kar ti služi v zabavo in razvedrilo. Spolnuij red in red bo tebe ohranil!

Križarji na taborenju

Toliko se je govorilo, toliko pripravljalo, nismo vedeli ne kako, ne kdaj, niti kam. Nestrpno smo čakali, vedno pogosteje smo izpraševali, pa nič gotovega nismo izvedeli. Samo včasih se je p. voditelj zvito nasmehnil in kdor ga pobljže pozna, ta je vedel kaj znači njegov smehljaj. Sicer pa ni rekel nič.

Nenadoma pa je udarilo kakor strela z jasnega: Na taborenje gremo!

Jo, kako so se tedaj vzradostila naša srca, kakor blagovest so nam te besede donele na uho. In zatekli smo se k p. voditelju, češ, ali je res. P. voditelj pa se nam je nasmejaj in s svečanim glasom je potrdil veselo vest: na taborenje gremo.

Veseli smo odhiteli domov, vse je kipelo v nas, saj smo vedeli, da je to prvič. Vsak je nestrpno čakal tistega dne, ki je bil določen, da bomo šli.

Toda kakor pri vseh stvareh, tako tudi pri našem prvem taborenju ni šlo brez zaprek. Prvo in pglavitno je bilo, kje dobiti šotore, kajti vsak, ki količkaj pozna pravila taborenja ve, da taborenja brez šotorov sploh ni. Toda kje jih dobiti! Obračali smo se na razne strani, nasvetov smo dobilil povsod dosti, toda šotorov pa le ni bilo. Končno se nam je pa vendar nasmejajala sreča. Dobili smo šotore pri ljubljanskih »Mladih«, ki so nam jih z veseljem posodili.

Druge potrebščine smo hitro dobili. Tako ognjišče, kuhinjsko posodo in seveda tudi potrebni živež.

Pa »... veliko je poklicanih, a malo izvoljenih«, tako je zapisano nekje v svetem pismu. Tudi pri nas je bilo tako. Najprej je bilo skle-

njeno, da vzamemo s seboj največ 12 fantov, končno se je število zvišalo na 20. In kako smo bili vsi veseli. S kakšnim zanosom smo pripovedovali drugim o tem, kako bo, kakšne bodo zabave, nekateri so celo vedeli, kaj vse bomo jedli. Kakor izvoljeni smo bili. Saj smo bili mala peščica proti veliki množici. Dvajset se nas je odpravljalo, šestdeset jih bo pa moralo ostati v Ljubljani.

Mamice so imele obilo dela, kajti treba je bilo vzeti precej reči s seboj. Kuhinjski pribor, perilo, odeje, blazine in še mnogo, mnogo drugega, tudi nepotrebnega precej.

Zadnje pa je bilo vprašanje naših denarnic! Najprej smo potipali pri očku in mami, nato pri raznih stricih in tetkah. Vsak dinar, da vsaka para je bila dobrodošla. Ko smo imeli že par desetakov v denarnici, smo to nesli k patru voditelju, dokler ni bilo zbranih za vsakega stopetdeset dinarjev, ki smo jih sicer s težavo, pa naposled vseeno spravili skupaj.

Tiste dni pa, ko so se naše priprave za taborenje končale, si je Ljubljana začela nadevati slavnostno obleko, da dostojno počasti svojega evharističnega Kralja...

I.

Dnevi velikih svečanosti in sprejemov, obhodov in procesij so bili končani. Evharistične slovesnosti so bile za nami. Samo zelenje, ki je viselo s hiš je še pričalo, kako veličastno je Ljubljana počastila svojega evharističnega Kralja.

Nastopil je mesec julij, tisti mesec, ki dvigne mestne ljudi, da se zadrevijo iz zatohlega mestnega zraka ven na deželo, kjer se v prosti naravi razvedre in odpočijejo. Vse vre ven iz mesta, ven med zelene travnike, v senčnate gozdove, tja, kjer ni prahu, ki bi bil okužen z mestnimi bacili, ampak tja, kjer se širi vonj po svežem senu, po iglatem borovju, po dišečih poljskih cvetkah. Vse gre na počitnice.

In če kdo zasliši to ime počitnice, ali se mu ne vzbudi domišljija o rdečih kmečkih nageljnih, ki se vsipljejo iz ponosnih kmečkih oken, o prijaznih ljudeh, ki ga bodo sprejeli za čas v svojo sredo, o preprostih običajih na deželi, ki pa so kras in ponos vsega naroda, o čudovitih pripovedkah starih očancev, ki vedo toliko povedati o turških vojskih, o kralju Matjažu, o rokovnjačih. Ali se mu ne vzbudi vse to na mah v duši?

Tako smo tudi mi tistega jutra, ki je bil določen za odhod, polni želj in pričakovanj ter bujne domišljije prišli tja k frančiškanom, kjer sta nas čakala že p. voditelj in pa voznik. To vam je bilo veselja in radosti, ko se nam je končno le spolnila vroča želja, da gremo na taborenje. Mesta na vozu so bila hitro zasedena in ko smo se še priporočili Mariji za srečno pot, je počil bič, konji so potegnili in odpeljali smo se na taborenje v Iški Vintgar...

* * *

Kolesa voza so enakomerno udarjala ob trdo kamenje Ižanske ceste. Mi pa smo se smejali in se zabavali na vse mogoče in nemogoče načine. Sem in tja smo tudi katero zapeli in tako je šlo naprej skozi do Iga. V ranem deviškem jutru smo se vozili po ljubljanskem barju. Bili smo zaviti v tople plašče, ker je bilo kar hladno. Sonce je pa že zasijalo in ob njegovih žarkih so se lesketale male rosne kapljice na travi kakor biseri in demanti.

Voz je drdral naprej...

Jutro se je umaknilo dopoldnevu, ko smo prispeli na cilj v Iški Vintgar. Ura je bila 10.

Naveličani neprestanega poskakovanja, smo veseli zapustili trde se-
deže in čez majhno brv odšli v tabor.

Toda kako smo se začudili, ko smo zapazili, da so šotori že po-
stavljeni. Dva križarja sta se namreč po navodilu p. voditelja odpeljala
z vso prtljago in s šotori že prejšnji večer naprej, da nam pripravita
bivališče.

In pohvale vredna sta bila, saj sta v štirih urah postavila vse šo-
tore in uredila tabor.

Kar načuditi se nismo mogli prijaznim belim šotorom, ki bodo za
štirinajst dni naša »stanovanja«.

Prvo kosilo je bilo bolj zabava, kakor pa kosilo! Toliko smo go-
vorili, da je končno p. voditelj moral ukazati mir.

Šotori križarjev v Iškem Vintgarju

Po kosilu pa smo izvedeli, v katerem šotoru bo kdo prebival. Pa
smo kar hitro bili gotovi z vsem »preseljevanjem«.

V zabavi nam je potekel popoldan in približal se je večer.

Že v Ljubljani smo sklenili, da bomo vsak večer opravil večerno
molitev v kapelici sv. Jederti, ki je bila onstran našega tabora čez brv.
Pripomniti je treba, da je naš tabor izgledal kakor kaka majhna trdnjavica,
kajti stal je na otoku in je bil od vseh strani obkrožen od vode.

Imeli smo torej ta večer prvič večerno molitev v kapelici!

Še smo sedeli pri večerji, za večerjo smo ta dan imeli kako, ki so
ga vsi hvalili, ko se je oglasil v nastajajočem mraku zvonček v kapelici
onstran tabora. Tako milo je donel njegov glas tukaj v tej dolinici,
ki je na vseh straneh obdana od visokega skalovja. Vsi smo obmolknili
ob tem glasu in nehote so nam nekaterim stopile solze v oči, ko smo se
spomnili na domače, ki gotovo mislijo na nas.

Pri večerni molitvi je bilo tako lepo, da se ne da popisati. Majhna
kapelica se je tresla od mogočnega petja. (Dalje prihodnjič.)

Pax
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubezljivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanje: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom petih let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;

3. ne sme biti star nad 55 let;

4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Podporni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4« ali na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

1. Koliko dobim mesečne podpore ali pokojnine?

Vsak član ali članica Podpornega odseka dobi ob pristopu polico, ka tera je znamenje, da je bil dotični član sprejet v Podporni odsek III. reda. Na drugi strani police pa ima tudi tiskane splošne pogoje Podpornega odseka. V 7 čl. teh splošnih pogojev je tudi točno označeno, koliko stalne mesečne podpore ali pokojnine ima kdo pričakovati potem ko je bil vsaj par let vpisan v ta Podporni odsek.

Kakor je vsem članom znano ima naš Podporni odsek devet različnih razredov. V prvem najnižjem razredu prispevajo člani mesečno 20 Din, v devetem najvišjem razredu pa prispevajo člani ali članice mesečno 100 Din. Razumljivo je, da v čim višjem razredu je kdo vpisan, toliko višjo stalno mesečno podporo ali pokojnino bo tudi dobival. Kdor ima n. pr. stanovanje že zagotovljeno, ker mu je bilo izgovorjeno po starših, ki so bili hišni posestniki, temu bo zadostovala manjša stalna mesečna podpora ali pokojnina. Kdor pa nima stanovanja zagotovljenega, je čisto razumljivo, da bo potreboval primerno večjo pokojnino, ker bo moral plačevati tudi stanovanje. Vsakdo mora torej sam presoditi kakšne potrebe bo imel, ko bo prišla tudi zanj doba starosti in onemoglosti in temu primerno se mora tudi vpisati v nižji ali višji razred Podpornega odseka.

Na višino stalne mesečne podpore ali pokojnine vpliva seveda tudi število let, koliko časa je bil kdo vpisan

v Podporni odsek. Najmanjšo pokojnino dobi tisti, kateri je bil vpisan samo pet let. Kdor je plačal slučajno za pet let za nazaj — več kakor za pet let za nazaj sploh nihče vplačati ne more — dobiva seveda še enkrat toliko. Večjo mesečno podporo ali pokojnino dobiva tisti, ki bo vpisan osem let, kakor tisti, ki bo vpisan samo šest let, kajti z vsakim letom, da celo z vsakim mesecem raste tudi višina stalne mesečne podpore ali pokojnine. Zato n. pr. nekateri izmed že upokojenih članov oziroma članic Podpornega odseka dobivajo mesečne pokojnine 335 Din, drugi 300, tretji 166 Din, ena samo 33 Din itd., itd.

2. Koliko dobe moji svojci pogrebne v slučaju, če umrjem preden sem vpisana pet let v Podporni odsek III. reda?

Kakor je bil oto tekom let že ponovno in ponovno povedano, svojci člana Podpornega odseka v tem slučaju n e d o b e n i č. Šesti člen splošnih pogojev Podpornega odseka se namreč glasi: »Izplačevanje rent se prične po dovršenem petem letu vplačevanja.« To se pravi, kdor je vpisan v Podporni odsek III. reda, dobi pravico do izplačevanja stalne mesečne podpore ali pokojnine in prav tako tudi do pogrebne šele potem ko je bil vpisan v Podporni odsek III. reda n a j m a n j p e t l e t.

Res je sicer, da smo za tistih par članov, kateri so do sedaj umrli, preden so dovršili pet let, odkar so bili vpisani v Podporni odsek, za vsakega izmed njih po svoji dobri volji plačevali zanje za sv. maše, nikakor pa ni bila uprava k temu obvezana v splošnih pogojih podpornega odseka, ki veljajo enako za člane Podpornega odseka kakor za njeno upravo.

3. Koliko dobe moji svojci pogrebne v slučaju če umrjem, ker sem začela že dobivati stalno mesečno podporo ali pokojnino?

Do sedaj je devet takih članov odnosno članic, kateri dobivajo vsled starosti in onemoglosti in pa ker so bili že vpisani v Podporni odsek nad pet let, svojo stalno mesečno podporo ali pokojnino, kakor je to pač določeno po splošnih pogojih Podpornega odseka. Nekateri taki člani dobivajo po 335 Din na mesec, nekateri po 300 Din, nekateri po 166 Din, nekateri po 33 Din, kakor so pač bili v različnem razredu Podpornega odseka vpisani. To stalno mesečno podporo ali pokojnino bodo dobivali do smrti.

Ako bi kateri izmed teh članov ali članic podpornega odseka, ki že dobivajo svojo stalno mesečno podporo ali pokojnino umrl, tedaj dobe svojci ali tisti, katerim je po oporoki določeno, šestkratno mesečno podporo ali pokojnino kot pogrebno. Tako namreč določa čl. 8 splošnih pogojev Podpornega odseka, ki pravi: »Ako član podpornega odseka umrje, izplača uprava odseka šestmesečno stalno podporo ali pokojnino, ki mu pripada, za pokritje pogrebnih stroškov in za sv. maše.«

Vsakdo izmed tistih, kateri že dobivajo svojo stalno mesečno podporo ali pokojnino lahko torej sam izračuna, koliko bodo dobili njihovi svojci, ali tisti, katere so po lastni oporoki določili v slučaju njegove smrti. Dobijo pa šestkrat toliko, kolikor oni sedaj dobivajo stalne mesečne podpore ali pokojnine.

4. Kdaj se moram oglasiti, ako hočem dobivati stalno podporo ali pokojnino?

Kdor ve, da je že vsaj pet let vpisan v Podporni odsek III. reda in čuti, da vsled svoje starosti in onemoglosti ne more več opravljati svoje službe ali izvrševati svojega poklicnega dela, naj to sporoči podpornemu odseku III. reda, bodisi osebno ali pismeno. Vrniti mora staro polico, s katero je bil potrjen njegov vpis v podporni odsek III. reda in potem dobi novo polico, s katero se mu nakaže stalna podpora ali pokojnina.

Za stalno podporo ali pokojnino je treba zaprositi na j m a n j e n m e s e c p r e j e, preden jo kdo želi začeti dobivati, ker je le tako mogoče pravočasno vse urediti.

Seveda mora pri tem zelo paziti, da pove točno svoj stari in svoj novi naslov, če se morda preseli.

Nove knjige

Klaverjev misijonski koledar za leto 1936. Založila Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1. Cena Din 5. Koledar ima lepe slike, zanimive povesti, spise in doživlja je afriških misijonarjev in misijonark. Njegova izbrana vsebina želi vzbuditi zanimanje za uboge afriške misijone. Klaverjev koledar poroča tudi o uslišanjih, ki se godijo na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledochowske, te velike apostolske duše, ki je hodila tudi po naših mestih. Vsem tople priporočamo. Kdor naroči 10 izvodov skupaj, dobi enega v dar.

Misijonski koledar za leto 1936. Založilo Misijonišče v Grobljah, pošta Domžale. Cena Din 10.

Koledar je posvečen v prvi vrsti kitajskim misijonom in je nekako bi rekel poučna knjiga o Kitajski. Obenem prinaša tudi zabavno čtivo iz Kitajske, ki prav tako razodeva duševno razpoloženje daljnega Vzhoda. Ker je koledar opremljen tudi z mnogobrojnimi slikami, zato bo gotovo zbudil splošno zanimanje. Vsakemu, ki hoče imeti dobro sliko o kitajskih misijonih moremo ta koledar tople priporočiti.

Zahvala za molitev

J. K. iz Pišec se zahvaljuje lurški Materi božji, sv. Antonu Padovanskemu in sv. Bernardki za uslišano molitev. — K. V. iz Ljubljane se zahvaljuje škofu Slomšku, da je na njegovo priprošnje zopet našla izgubljene važne stvari.

V molitev se priporoča

F. M. se priporoča v molitev na čast presv. Srcu Jezusovemu in Materi božji in sv. Notburgi za uslišanje neke prošnje.

Iz upravnistva

Upravnistvo lista tudi to pot opozarja cenjene naročnike, da je poštna položnica vsem priložilo. Kdor je že ponovil naročnino, naj ga položnica nikar ne moti. Morda je kdo drugi v njegovem okolišu, ki bi se rad naročil na naš list, a mu je nerodno tistih 15 Din po nakaznici pošiljati. Temu naj jo izroči, pa bo dobro delo storil. Upravnistvu bi dalo preveč dela in list bi se preveč zakasnil, ko bi moralo pri vsakem naročniku sproti gledati na to, ali je že poravnal naročnino ali ne, da ve, komu naj priloži nakaznico, komu ne. Toliko v pojasnilo, da ne bo kakih pritožb glede poslovanja uprave.

Vsem dragim naročnikom in vsakemu posameznemu mnogo božičnega veselja in sladkega svetonočnega miru, ter vsestransko srečno, blagoslova polno novo leto

želi

uredništvo in upravnistvo »Cvetja«.